

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-40-26
UC128

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.
Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.
Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został
upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, 1818 i 1872) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącej ataków na systemy informatyczne i zastępującej decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz. Urz. UE L 218 z 14.08.2013, str. 8).”;
- 2) w art. 269b w § 1 wyrazy „art. 267 § 3” zastępuje się wyrazami „art. 267 § 1–3”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącą ataków na systemy informatyczne i zastępującą decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz. Urz. UE L 218 z 14.08.2013, str. 8).

UZASADNIENIE

Celem projektowanej ustawy jest nowelizacja art. 269b § 1 k.k. mająca na celu pełną transpozycję art. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącej ataków na systemy informatyczne i zastępującej decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz. Urz. UE L 218 z 14.08.2013, str. 8, zwanej dalej „dyrektywą 2013/40”) w zakresie penalizacji przestępstw, o których mowa w art. 3 i art. 6 dyrektywy 2013/40. Projektowana zmiana polega na umieszczeniu w art. 269b § 1 k.k. odesłania także do art. 267 § 1 i 2 k.k.

Analiza polskich przepisów karnych wskazuje, że Rzeczpospolita Polska nie dokonała pełnej transpozycji art. 7 dyrektywy 2013/40, w zakresie braku penalizacji przestępstw, o których mowa w art. 3 i art. 6 dyrektywy 2013/40.

Artykuł 7 dyrektywy 2013/40 nakłada na państwa członkowskie obowiązek podejmowania środków niezbędnych do zagwarantowania, aby umyślne wytwarzanie, sprzedaż, dostarczanie w celu użycia, przywóz, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób niektórych narzędzi było karalne jako przestępstwo, jeżeli zostało dokonane bezprawnie i umyślnie w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–6 dyrektywy 2013/40 – co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

Proponuje się ponadto zmianę odnośnika nr 1 do tytułu ustawy – Kodeks karny poprzez dodanie pkt 4, który będzie wskazywał regulację unijną wdrożoną do krajowego systemu porządku prawnego.

W projekcie zaproponowano zmianę polegającą na umieszczeniu odesłania do art. 267 § 2 k.k. – w zakresie przestępstwa, o którym mowa w art. 3 dyrektywy 2013/40 (niezgodny z prawem dostęp do systemów informatycznych) oraz odesłania do artykułu 267 § 1 k.k. – w zakresie przestępstwa, o którym mowa w art. 6 ww. dyrektywy (niezgodne z prawem przechwytywanie), co zapewni prawidłową implementację art. 7 dyrektywy 2013/40. Pozostałe przepisy dyrektywy 2013/40 obecnie są już implementowane w systemie prawa krajowego m.in. w przepisach Rozdziału XXXIII Kodeksu karnego dotyczących przestępstw przeciwko ochronie informacji.

Przewiduje się, że projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projektowana regulacja nie jest sprzeczna z zakresem prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, zatem nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, o których mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.).

Projekt nie podlega dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.).

Zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

W celu spełnienia wymogów, o których mowa w § 42 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt został skierowany do koordynatora OSR.

Projekt nie dotyczy warunków określonych w uchwale nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu <u>pod względem legislacyjnym:</u> Arkadiusz Myrcha, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości <u>pod względem merytorycznym:</u> Dariusz Mazur, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu <u>Opiekun legislacyjny:</u> Monika Walewska, Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego e-mail: sekretariat.dl@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 764 Dawid Płowiec Główny Specjalista ds. legislacji, Departament Legislacyjny e-mail: dawid.plowiec@ms.gov.pl, tel. 538 516 943 <u>Opiekun merytoryczny:</u> Małgorzata Pawelec, Dyrektor Departamentu Prawa Europejskiego email: sekretariat.dpe@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 518</p>	<p>Data sporządzenia 18.02.2026 r.</p> <p>Źródło dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotycząca ataków na systemy informatyczne i zastępująca decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz. Urz. UE L 218 z 14.08.2013, str. 8)</p> <p>Nr w Wykazie prac RM UC128</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Potrzeba nowelizacji ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, z późn. zm.), zwanej dalej „k.k.”, podyktowana jest koniecznością **pełnej transpozycji artykułu 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącej ataków na systemy informatyczne i zastępującej decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW** (zwanej dalej „dyrektywą 2013/40/UE”) w zakresie penalizacji przestępstw, o których mowa w art. 3 i art. 6 dyrektywy 2013/40/UE.

Zgodnie z art. 3 dyrektywy 2013/40/UE państwa członkowskie zobligowane są podjąć środki niezbędne do zagwarantowania, aby umyślne i bezprawne uzyskiwanie dostępu do całości lub jakiegokolwiek części systemu informatycznego było karalne jako przestępstwo w przypadku, gdy zostało ono popełnione z naruszeniem środków bezpieczeństwa, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

Natomiast art. 6 dyrektywy stanowi, iż państwa członkowskie zobowiązane są podjąć środki niezbędne do zagwarantowania, aby umyślne i bezprawne przechwytywanie środkami technicznymi niepublicznych przekazów danych komputerowych do, z lub w ramach systemu informatycznego, w tym emisji elektromagnetycznych z systemu informatycznego zawierającego takie dane komputerowe, było karalne jako przestępstwo, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

Analiza polskich przepisów karnych wskazuje, że Rzeczpospolita Polska nie dokonała pełnej transpozycji artykułu 7 dyrektywy 2013/40/UE, co świadczy o braku penalizacji przestępstw, o których mowa w wyżej omówionych art. 3 i art. 6 dyrektywy 2013/40.

Artykuł 7 dyrektywy 2013/40 nakłada bowiem na państwa członkowskie obowiązek podejmowania środków niezbędnych do zagwarantowania, aby umyślne wytwarzanie, sprzedaż, dostarczanie w celu użycia, przywóz, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób jednego z następujących narzędzi było karalne jako przestępstwo, jeżeli zostało dokonane bezprawnie i umyślnie w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–6 dyrektywy – co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi:

- a) programu komputerowego, zaprojektowanego lub przystosowanego głównie do celu popełniania przestępstw, o których mowa w art. 3–6,
- b) hasła komputerowego, kodu dostępu lub podobnych danych umożliwiających dostęp do całości lub części systemu informatycznego.

Obecnie – zawarty w art. 269b k.k. – przepis dotyczący bezprawnego wykorzystania programów i danych obejmuje swoją dyspozycją m.in. czyn karalny określony w art. 267 § 3 k.k., tj. niezgodne z prawem zakładanie lub posługiwanie się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem.

Jednocześnie zauważenia wymaga, iż w zakresie przestępstw, o których mowa w art. 3 i art. 6 dyrektywy 2013/40, stanowią przepisy zawarte odpowiednio w art. 267 § 2 k.k. – niezgodny z prawem dostęp do systemów informatycznych oraz w art. 267 § 1 k.k. – niezgodne z prawem przechwytywanie.

Celem przedstawienia skali tych spraw, poniżej przedstawiono dane statystyczne w przedmiotowym zakresie.

Tab. 1. Postępowania wszczęte i przestępstwa stwierdzone z art. 267 k.k. oraz z art. 269b k.k. w latach 2020–2023¹⁾

	art. 267 k.k.	art. 269b k.k.
2020		
Liczba postępowań wszczętych	7017	49
Liczba przestępstw stwierdzonych	5663	41
2021		
Liczba postępowań wszczętych	7086	27
Liczba przestępstw stwierdzonych	5777	217
2022		
Liczba postępowań wszczętych	7078	37
Liczba przestępstw stwierdzonych	5655	386
2023		
Liczba postępowań wszczętych	8159	19
Liczba przestępstw stwierdzonych	6240	58

Tab. 2. Osoby osądzone w I instancji za czyny określone w art. 267 § 1 k.k. oraz w art. 269b k.k. w latach 2021–2024²⁾

	art. 267 § 1 k.k.	art. 269b k.k.
2021		
Osądzeni ogółem:	160	12
– skazani	82	9
2022		
Osądzeni ogółem:	138	13
– skazani	86	10
2023		
Osądzeni ogółem:	159	21
– skazani	98	5
2024		
Osądzeni ogółem:	163	35
– skazani	88	17

Źródło: dane statystyczne Ministerstwa Sprawiedliwości

Mając na uwadze powyższe, konieczne jest stworzenie ustawowej regulacji prawnej, która zagwarantuje penalizację przestępstw, o których mowa w art. 3 i art. 6 dyrektywy 2013/40, i zapewni prawidłową implementację art. 7 tejże dyrektywy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Wobec kwestii przedstawionych w pkt 1 OSR w projektowanej ustawie proponuje się:

- 1) **zmianę odnośnika nr 1 do tytułu ustawy – Kodeks karny** poprzez dodanie pkt 4, który będzie wskazywał regulację unijną wdrożoną do krajowego systemu porządku prawnego;
- 2) **modyfikację treści art. 269b § 1 k.k.**, dotyczącego bezprawnego wykorzystania programów i danych, poprzez **umieszczenie w tej regulacji dodatkowego odesłania do:**
 - art. 267 § 2 k.k. – w zakresie przestępstwa, o którym mowa w art. 3 dyrektywy 2013/40 – niezgodny z prawem dostęp do systemów informatycznych,
 - art. 267 § 1 k.k. – w zakresie przestępstwa, o którym mowa w art. 6 ww. dyrektywy – niezgodne z prawem przechwytywanie,

obok już istniejącego odesłania do § 3 tego przepisu.

Należy wskazać, że proponowane rozwiązania legislacyjne poszerzają zakres zastosowania art. 269b k.k. poprzez objęcie jego dyspozycją dodatkowych czynów karalnych. Jednakże ocenić należy, że zmiany te nie wpłyną istotnie na obciążenie sądownictwa powszechnego. Liczba spraw trafiających do sądów może się nieznacznie zwiększyć, lecz nie będzie to wzrost istotny.

¹⁾ Zob. <https://statystyka.policja.pl/st/kodeks-karny>; brak danych na temat liczby postępowań wszczętych i przestępstw stwierdzonych z art. 267 k.k. z podziałem na poszczególne paragrafy.

²⁾ Brak danych na temat liczby spraw dotyczących czynów określonych w art. 267 § 2 k.k.

Powyższe zmiany zapewnią prawidłową, pełną transpozycję art. 7 dyrektywy 2013/40 do porządku prawnego w Polsce.

Zauważenia wymaga, iż pozostałe przepisy dyrektywy 2013/40 obecnie są już implementowane w systemie prawa krajowego m.in. w przepisach Rozdziału XXXIII Kodeksu karnego, dotyczących przestępstw przeciwko ochronie informacji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projektowane rozwiązanie ze względu na stopień szczegółowości nie było poddawane analizie prawno-porównawczej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Sądy powszechne	377, w tym: 319 – sądy rejonowe, 47 – sądy okręgowe, 11 – sądy apelacyjne	Informacja ogólnodostępna	Możliwy wzrost wpływu spraw ze względu na poszerzenie zakresu zastosowania art. 269b k.k. poprzez objęcie jego dyspozycją dodatkowych czynów karalnych.
Strony postępowania w sprawach o przestępstwo określone w art. 269b k.k.	Dane trudne do oszacowania	–	Poszerzenie zakresu zastosowania art. 269b k.k. poprzez objęcie jego dyspozycją dodatkowych czynów karalnych.
Prokuratorzy	5863	Mały Rocznik statystyczny GUS. 2024	
Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury	Prokuratura Krajowa 1, prokuratury regionalne 11, prokuratury okręgowe 46, prokuratury rejonowe 358, ośrodki zamiejscowe PK 2, wydziały zamiejscowe PK 11	Informacja ogólnodostępna	Możliwy wzrost postępowań przygotowawczych o przestępstwa określone w art. 269b k.k. w związku objęciem jego dyspozycją dodatkowych czynów karalnych.
Policja	1	Informacja ogólnodostępna	

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.).

W ramach opiniowania i konsultacji publicznych projekt został przekazany następującym podmiotom:

1. Prokurator Krajowy;
2. Krajowa Rada Sądownictwa;
3. Krajowa Rada Prokuratorów;
4. Sąd Najwyższy;
5. Naczelna Rada Adwokacka;
6. Krajowa Rada Radców Prawnych;
7. Prezesi Sądów Apelacyjnych;
8. Prokuratury Regionalne;
9. Rzecznik Praw Obywatelskich;
10. Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”;
11. Stowarzyszenie Sędziów „Themis”;
12. Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSiP Votum;
13. Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex super omnia”;
14. Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej;
15. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych;

16. Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych LEX IUSTA;
17. Porozumienie samorządów zawodowych i stowarzyszeń prawniczych;
18. Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
19. Amnesty International;
20. Fundacja Batorego;
21. Fundacja Forum Obywatelskiego Rozwoju;
22. Fundacja Court Watch Polska;
23. Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
24. Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa – Państwowy Instytut Badawczy (NASK);
25. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji;
26. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji;
27. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej;
28. Krajowa Izba Komunikacji Ethernetowej;
29. Krajowa Izba Gospodarki Cyfrowej;
30. Fundacja Bezpieczna Cyberprzestrzeń;
31. Polskie Towarzystwo Informatyczne;
32. Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska;
33. Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom;
34. Izba Gospodarki Elektronicznej;
35. Internet Society Poland;
36. Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT – ZIPSEE „Cyfrowa Polska”;
37. Sektorowa Rada ds. Kompetencji – Telekomunikacja i Cyberbezpieczeństwo;
38. Fundacja Bezpieczeństwa Informacji Polska;
39. Fundacja Dobra Sieć;
40. Polska Izba Gospodarcza Zaawansowanych Technologii.

Czas trwania opiniowania i konsultacji publicznych – 30 dni.

Uwagi zgłoszone przez Prokuratora Krajowego i Krajową Radę Sądownictwa zostały wyjaśnione.

Zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa zgłosił następujący podmiot: HACK&PHACK DEFENCE LTD Piotr Marcin Wierzbicki.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2025 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na wydatki sektora finansów publicznych. Wejście w życie proponowanych rozwiązań nie spowoduje dodatkowych kosztów dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz pozostałych jednostek sektora finansów publicznych.
---------------------	---

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Celem projektu jest wdrożenie artykułu 7 dyrektywy 2013/40/UE w zakresie penalizacji przestępstw, o których mowa w art. 3 i art. 6 dyrektywy. Proponowane rozwiązania legislacyjne poszerzają zakres zastosowania art. 269b k.k. poprzez objęcie jego dyspozycją
--	--

	<p>dodatkowych czynów karalnych. Zmiany te nie wpłyną istotnie na obciążenia sądownictwa powszechnego.</p> <p>Liczba spraw trafiających do sądów może się nieznacznie zwiększyć, lecz nie będzie to wzrost istotny. Mając na uwadze charakter tego wpływu, nie przewiduje się postulatów kadrowych.</p>
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2025 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, w związku z czym odstąpiono od analiz i oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, wskazanych w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.).						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby z niepełnosprawnością i osoby starsze	Brak wpływu.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie ustawy nie będzie miało negatywnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, jak również nie będzie miało negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny. Nie przewiduje się również bezpośredniego wpływu na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby z niepełnosprawnością i osoby starsze.						

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

Wejście w życie projektowanej ustawy może wpłynąć na zwiększenie liczby procedur i dokumentów ze względu na możliwy wzrost postępowań przygotowawczych o przestępstwa określone w art. 269b k.k. w związku z objęciem jego dyspozycją dodatkowych czynów karalnych, jak również ze względu na możliwy wzrost wpływu spraw w wyniku poszerzenia zakresu zastosowania art. 269b k.k.

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała negatywnego wpływu na zatrudnienie lub mobilność zawodową.

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowana regulacja wpływa na sądy powszechne z uwagi na możliwy wzrost wpływu spraw w związku z poszerzeniem zakresu zastosowania art. 269b k.k. poprzez objęcie jego dyspozycją dodatkowych czynów karalnych.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, aby ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Nie przewiduje się ewaluacji efektów projektu.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

Raport z konsultacji
projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny
(UC128)

W ramach opiniowania projekt został przekazany następującym podmiotom:

- 1) Prokurator Krajowy;
- 2) Krajowa Rada Sądownictwa;
- 3) Krajowa Rada Prokuratorów;
- 4) Sąd Najwyższy;
- 5) Naczelna Rada Adwokacka;
- 6) Krajowa Rada Radców Prawnych;
- 7) Sądy Apelacyjne;
- 8) Prokuratury Regionalne;
- 9) Rzecznik Praw Obywatelskich.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Zastępca Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, Prokuratura Regionalna w Gdańsku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Zastępca Prokuratora Regionalnego w Szczecinie, Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, Prokuratura Regionalna w Białymstoku, Prokuratura Regionalna w Warszawie poinformowali o braku uwag do projektu.

Uwagi do projektu zostały przedstawione przez Prokuratora Krajowego i Krajową Radę Sądownictwa.

Zestawienie przedstawionych uwag wraz z odniesieniem Ministra Sprawiedliwości zawiera odrębna tabela.

W ramach konsultacji publicznych projekt został przekazany następującym podmiotom:

- 1) Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”;
- 2) Stowarzyszenie Sędziów „Themis”;
- 3) Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSiP Votum;
- 4) Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex super omnia”;
- 5) Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych;
- 7) Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych LEX IUSTA;
- 8) Porozumienie samorządów zawodowych i stowarzyszeń prawniczych;
- 9) Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
- 10) Amnesty International;
- 11) Fundacja Batorego;
- 12) Fundacja Forum Obywatelskiego Rozwoju;
- 13) Fundacja Court Watch Polska;
- 14) Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
- 15) Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa – Państwowy Instytut Badawczy (NASK);
- 16) Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji;
- 17) Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji;
- 18) Polska Izba Komunikacji Elektronicznej;
- 19) Krajowa Izba Komunikacji Ethernetowej;
- 20) Krajowa Izba Gospodarki Cyfrowej;
- 21) Fundacja Bezpieczna Cyberprzestrzeń;

- 22) Polskie Towarzystwo Informatyczne;
- 23) Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska;
- 24) Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom;
- 25) Izba Gospodarki Elektronicznej;
- 26) Internet Society Poland;
- 27) Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT – ZIPSEE „Cyfrowa Polska”;
- 28) Sektorowa Rada ds. Kompetencji – Telekomunikacja i Cyberbezpieczeństwo;
- 29) Fundacja Bezpieczeństwa Informacji Polska;
- 30) Fundacja Dobra Sieć;
- 31) Polska Izba Gospodarcza Zaawansowanych Technologii.

Żaden z powyższych podmiotów nie zgłosił uwag do projektu.

W dniu 5 stycznia 2026 r. uwagi do projektu zgłosiła jedna osoba fizyczna – zestawienie przedstawionych uwag wraz z odniesieniem Ministra Sprawiedliwości zawiera poniższa tabela.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Przepis	Treść uwagi	Stanowisko MS
1.	Osoba fizyczna – uwaga z dnia 5 stycznia 2026 r.	art. 269b § 1 k.k.	Projekt UC128 zmierza w kierunku doprecyzowania zakresu karalności czynów określonych w art. 269b § 1 k.k. w związku z implementacją dyrektywy 2013/40/UE, co do zasady należy ocenić pozytywnie jako próbę zwiększenia pewności prawa w obszarze przestępstw informatycznych. Jednocześnie	Uwaga niezasadna. Projektowana nowelizacja art. 269b § 1 k.k. ma charakter punktowy i techniczny. Jej jedynym celem jest zapewnienie pełnej zgodności prawa krajowego z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącą ataków na systemy

			<p>należy podkreślić, że dyrektywa 2013/40/UE wyraźnie wymaga, aby karalność dotyczyła wyłącznie działań umyślnych, podejmowanych w konkretnym celu popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3–6 dyrektywy, oraz aby penalizacja nie obejmowała przypadków mniejszej wagi ani legalnych działań związanych z bezpieczeństwem systemów informatycznych. W tym kontekście szczególnie istotne jest zapewnienie, aby projektowana nowelizacja nie prowadziła do rozszerzającej wykładni art. 269b § 1 k.k., która mogłaby objąć:</p> <ul style="list-style-type: none"> • administratorów systemów, • specjalistów ds. cyberbezpieczeństwa, • badaczy, • osoby prowadzące testy penetracyjne lub edukacyjne. Zasadne byłoby zatem rozważenie wyraźnego podkreślenia w uzasadnieniu projektu – a najlepiej również w praktyce interpretacyjnej – że samo posiadanie, tworzenie lub udostępnianie narzędzi informatycznych o podwójnym zastosowaniu nie może stanowić podstawy odpowiedzialności karnej, jeżeli brak jest zamiaru popełnienia czynu zabronionego. Takie podejście pozostaje w zgodzie zarówno z dyrektywą 2013/40/UE, jak i z zasadą nullum crimen sine culpa oraz zasadą proporcjonalności ingerencji prawa karnego. 	<p>informatyczne i zastępującą decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz. Urz. UE L 218 z 14.08.2013, str. 8), w szczególności w zakresie wykonania obowiązku transpozycji art. 7 tej dyrektywy. Konieczność wprowadzenia wskazanej zmiany wynika bezpośrednio z toczącego się wobec Rzeczypospolitej Polskiej postępowania naruszeniowego prowadzonego przez Komisję Europejską. Projekt UC128 nie zmierza do rozszerzenia zakresu kryminalizacji ani do zmiany aksjologicznych podstaw odpowiedzialności karnej przewidzianej w art. 269b k.k. Celem nowelizacji jest wyłącznie doprecyzowanie przepisu w zakresie niezbędnym do usunięcia wskazanej przez Komisję Europejską niezgodności z prawem Unii Europejskiej, przy zachowaniu dotychczasowej konstrukcji typu czynu zabronionego oraz zasad odpowiedzialności karnej wynikających z Kodeksu karnego. Odnosząc się do obaw dotyczących potencjalnego objęcia zakresem art. 269b § 1 k.k. działań legalnych, takich jak czynności administratorów systemów informatycznych, specjalistów ds. cyberbezpieczeństwa, badaczy czy osób prowadzących testy penetracyjne, należy podkreślić, że ustawodawca w obowiązującym stanie prawnym przewidział wyraźne wyłączenie karalności tego rodzaju zachowań. Zgodnie z art. 269b § 1a k.k. nie popełnia przestępstwa określonego w § 1 ten, kto</p>
--	--	--	--	--

				<p>działa wyłącznie w celu zabezpieczenia systemu informatycznego, systemu teleinformatycznego lub sieci teleinformatycznej przed popełnieniem przestępstw wskazanych w tym przepisie albo w celu opracowania metod takiego zabezpieczenia.</p> <p>Przepis art. 269b § 1a k.k. stanowi szczególnie kontratyp ustawowy, który wprost wyłącza odpowiedzialność karną w przypadkach działań podejmowanych w ramach legalnej działalności z zakresu cyberbezpieczeństwa, badań naukowych oraz testów penetracyjnych. Projekt UC128 nie zmienia treści tego przepisu, nie ogranicza zakresu przewidzianego w nim wyłączenia karalności ani nie osłabia ochrony prawnej zapewnionej osobom wykonującym czynności służące zabezpieczaniu systemów informatycznych. W konsekwencji samo posiadanie, tworzenie lub udostępnianie urządzeń, programów komputerowych lub innych narzędzi informatycznych o podwójnym zastosowaniu, podejmowane wyłącznie w celu zabezpieczenia systemów informatycznych lub opracowania metod takiego zabezpieczenia, nie stanowi i nie będzie stanowić podstawy odpowiedzialności karnej.</p> <p>Podsumowując, projekt UC128 realizuje wąsko określony cel dostosowawczy, wynikający z obowiązków Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie wykonania prawa Unii Europejskiej, i nie prowadzi do rozszerzenia zakresu penalizacji ani do ograniczenia ustawowych</p>
--	--	--	--	---

				wyłączeń odpowiedzialności karnej przewidzianych w art. 269b § 1a k.k. Uwagi dotyczące wątpliwości o charakterze akademickich rozważań, bez konkretnych propozycji legislacyjnych w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości z uwagi na cel niniejszego projektu jakim jest zakończenie postępowania naruszeniowego w trybie art. 258 TFUE wobec Polski, nie powinny zostać uwzględnione w niniejszym projekcie.
--	--	--	--	---

Projekt został skierowany do opiniowania i konsultacji publicznych w dniu 10 grudnia 2025 r. (data faktycznego rozesłania) z terminem 30 dni na przedstawienie stanowiska.

Przedmiot regulacji zawartej w projekcie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie był przedstawiany właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa zgłosił następujący podmiot:
HACK&PHACK DEFENCE LTD Piotr Marcin Wierzbicki.

**ZESTAWIENIE NIEUWZGLĘDNIONYCH UWAG ZGŁOSZONYCH W RAMACH OPINIOWANIA
DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – KODEKS KARNY
(UC128)**

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Przepis	Treść uwagi	Stanowisko MS
1.	Prokuratura Krajowa	art. 269b k.k.	Jednocześnie wobec projektowanych zmian zasadnym wydaje się poddanie art. 269b k.k. analizie pod kątem uwag legislacyjnych kierowanych przez doktrynę. w tym określonej w nim strony podmiotowej w odniesieniu do działania z zamiarem zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym (S. Hoc, Postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ataków na systemy informatyczne a ujęcie cyberprzestępstw w Kodeksie karnym, PPP 2015, nr 3, s. 46–63.), jak również użycia liczby mnogiej w odniesieniu do przedmiotów wykonawczych, czy doprecyzowania pojęcia przystosowania do popełnienia przestępstw wskazanych w tej jednostce redakcyjnej (A. Behan [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. J. Kulesza, Warszawa 2025, art. 269(b).	Uwaga niezasadna. Projektowana nowelizacja art. 269b § 1 k.k. ma charakter punktowy i techniczny. Jej jedynym celem jest zapewnienie pełnej zgodności prawa krajowego z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącą ataków na systemy informatyczne i zastępującą decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz. Urz. UE L 218 z 14.08.2013, str. 8), w szczególności w zakresie wykonania obowiązku transpozycji art. 7 tej dyrektywy. Konieczność wprowadzenia wskazanej zmiany wynika bezpośrednio z toczącego się wobec Rzeczypospolitej Polskiej postępowania naruszeniowego prowadzonego przez Komisję Europejską. Projekt UC128 nie zmierza do rozszerzenia zakresu kryminalizacji ani do zmiany aksjologicznych podstaw odpowiedzialności karnej przewidzianej w art. 269b k.k. Celem nowelizacji jest wyłącznie doprecyzowanie przepisu w zakresie niezbędnym do usunięcia wskazanej przez Komisję Europejską

				<p>niezgodności z prawem Unii Europejskiej, przy zachowaniu dotychczasowej konstrukcji typu czynu zabronionego oraz zasad odpowiedzialności karnej wynikających z Kodeksu karnego.</p> <p>Odnosząc się do uwag doktrynalnych oraz stanowisk wskazujących na potrzebę dalszego doprecyzowania strony podmiotowej czynu, w tym w szczególności kwestii zamiaru bezpośredniego i ewentualnego, należy podkreślić, że zagadnienia te odnoszą się do obowiązującego od lat brzmienia art. 269b § 1 k.k. i mają charakter systemowo-akademicki. Aktualnie art. 269b k.k. jest umyślnym występkiem powszechnym, publicznoskargowym, który można popełnić z zamiarem zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym, przez działanie i zaniechanie, a w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości nie powinno to podlegać zmianie¹. Jest to rozwiązane zgodne z dyrektywą 2013/40/UE bowiem należy pamiętać, że jest to instrument minimalnej harmonizacji a państwa członkowie mogą przewidzieć szerszy zakres kryminalizacji. Natomiast uwaga co do użycia liczby mnogiej w odniesieniu do przedmiotów wykonawczych w art. 269b została już rozstrzygnięta przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. uchwała SN z 21.11.2001 r., I KZP 26/01, OSNKW 2002, nr 1–2, poz. 4).</p>
--	--	--	--	--

¹ A. Behan [w:] *Kodeks karny. Komentarz*, red. J. Kulesza, Warszawa 2025, art. 269(b).

				Podsumowując, projekt UC128 realizuje wąsko określony cel dostosowawczy, wynikający z obowiązków Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie wykonania prawa Unii Europejskiej, i nie prowadzi do rozszerzenia zakresu penalizacji ani do ograniczenia ustawowych wyłączeń odpowiedzialności karnej przewidzianych w art. 269b § 1a k.k.
2.	Krajowa Rada Sądownictwa	art. 269b § 1 k.k.	Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, że art. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 13 sierpnia 2013 r. dotyczącej ataków na systemy informatyczne (dalej jako „Dyrektywa”) obliguje państwa członkowskie do podejmowania środków niezbędnych do zagwarantowania, by umyślne wytwarzanie, sprzedaż, dostarczanie w celu użycia, przywóz, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób programu komputerowego, hasła komputerowego, kodu dostępu lub podobnych danych umożliwiających dostęp do systemu informatycznego było karalne jako przestępstwo, jeżeli zostało dokonane bezprawnie i umyślnie w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–6 Dyrektywy (są to: umyślne i bezprawne uzyskiwanie dostępu do systemu informatycznego; umyślne i bezprawne poważne utrudnienie lub zakłócenie funkcjonowania systemu informatycznego; umyślne i bezprawne usuwanie, uszkodzanie, pogarszanie, zmienianie lub eliminowanie danych komputerowych w systemie informatycznym oraz umyślne i bezprawne	Uwaga niezasadna. Dyrektywa 2013/40/UE stanowi instrument minimalnej harmonizacji, a więc wyznacza minimalny standard penalizacji, jaki powinien zostać osiągnięty w porządkach krajowych. Z tego względu nie sposób zasadnie formułować zarzutu „sprzeczności” regulacji krajowej z dyrektywą jedynie z tego powodu, że ustawodawca krajowy nie ogranicza się do minimalnego progu penalizacji i pozostawia szerszy model odpowiedzialności. W konsekwencji utrzymanie możliwości przypisania odpowiedzialności przy umyślności w rozumieniu krajowego prawa karnego nie stanowi naruszenia dyrektywy, lecz mieści się w granicach swobody implementacyjnej państwa członkowskiego. Zasadniczy motyw projektowanej zmiany ma charakter przedmiotowy , a nie podmiotowy . Nowelizacja nie zmienia opisu strony podmiotowej czynu zabronionego. Opiera się na już obowiązującej konstrukcji przepisu (przestępstwo z art. 269b k.k. jest umyślnym występkiem powszechnym,

		<p>przechwytywanie środkami technicznymi niepublicznych przekazów – wszelkich danych komputerowych) – z wyjątkiem przypadków mniejszej wagi. W tym względzie należy stwierdzić, że większość opisanych powyżej zachowań znalazła już miejsce w rozdziale XXXIII Kodeksu karnego.</p> <p>Wdrożenie art. 7 Dyrektywy w znaczącej części miała zagwarantować zmiana treści art. 269b § 1 kk kryminalizująca zachowanie polegające na wytwarzaniu, pozyskiwaniu, zbywaniu lub udostępnianiu innym osobom urządzenia lub programów komputerowych przystosowanych do popełnienia przestępstwa określonego między innymi w treści art. 267 § 3 kk, które materializuje się zakładaniem lub posługiwaniem się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem w celu uzyskania nieuprawnionej informacji.</p> <p>Propozycja nowelizacji zmierza tymczasem do rozszerzenia kryminalizacji o elementy wymienione w art. 3 i 6 Dyrektywy (umyślne i bezprawne uzyskiwanie dostępu do systemu informatycznego oraz umyślne i bezprawne przechwytywanie środkami technicznymi niepublicznych przekazów – wszelkich danych komputerowych) poprzez odwołanie się do komplementarnych a zarazem tożsamy zachowań opisanych w treści §§ 1 i 2 art. 267 kk. Dostrzegając potrzebę implementacji dyrektywy w powyższym zakresie zauważyć należy zasadniczy istniejący błąd systemowy, polegający</p>	<p>publicznoskargowym, który można popełnić z zamiarem zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym, przez działanie i zaniechanie) i jedynie rozszerza zakres penalizacji w art. 269b § 1 k.k. poprzez objęcie odesłaniem także czynów określonych w art. 267 § 1 i 2 k.k. Chodzi zatem o usunięcie luki polegającej na pominięciu w dotychczasowym odesłaniu zachowań odpowiadających przestępstwu z art. 3 i 6 dyrektywy 2013/40. Źródłem interwencji ustawodawczej jest więc strona przedmiotowa, a nie założenia dotyczące strony podmiotowej czynu.</p> <p>Co więcej, postulat KRS dotyczący ograniczenia odpowiedzialności wyłącznie do zamiaru bezpośredniego nie znajduje przekonującego uzasadnienia, zwłaszcza z perspektywy dotychczasowej praktyki stosowania prawa. Tak daleko idące zawężenie strony podmiotowej może utrudnić prowadzenie postępowań w tego typu sprawach. W efekcie prowadziłyby to do poważnych problemów dowodowych i mogłyby osłabić skuteczność ścigania tego rodzaju przestępstw. Istniałoby wówczas realne ryzyko, że część społecznie szkodliwych zachowań pozostawałaby bezkarna, mimo że głównym celem dyrektywy 2013/40 jest ułatwienie zapobiegania przestępstwom dot. ataków na systemy informatyczne oraz usprawnienie współpracy między organami sądowymi. Należy także przypomnieć, że wejście w życie projektowanych zmian jest warunkiem</p>
--	--	--	---

		<p>na zwiększeniu zakresu kryminalizacji zachowania, która w zasadniczej i istotnej części pozostaje w sprzeczności z treścią art. 7 Dyrektywy.</p> <p>Otóż brzmienie dyspozycji art. 269b § 1 kk przewiduje możliwość realizacji typu czynu zabronionego w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym, podczas gdy Dyrektywa poprzez określenie czynności wykonawczej „umyślne wytwarzanie, sprzedaż, dostarczanie w celu użycia” wymaga kryminalizacji jedynie w przypadku realizacji zamiaru bezpośredniego kierunkowego.</p> <p>Paradoksalnie zatem niniejsza propozycja legislacyjna de lege lata zwiększa jedynie zakres niezgodności treści art. 269b § 1 kk z treścią art. 7 Dyrektywy poprzez możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności z tego przepisu o rozszerzonych znamionach strony przedmiotowej przy istnieniu w niezmienionej treści art. 269b §1 kk przewidującego stronę podmiotową w postaci jakiegokolwiek postaci zamiaru.</p> <p>Ta nadmiarowa a zarazem nadmierna kryminalizacja całej gamy zachowań nie znajduje uzasadnienia ani w treści Dyrektywy, ani też nie wynika z treści uzasadnienia przedstawionego projektu, a prowadzi do kryminalizacji czynów o zamiarze ewentualnym, podczas gdy Dyrektywa przewiduje jedynie kryminalizację czynów o zamiarze bezpośrednim. Przedstawiony zatem Radzie projekt ustawy zmieniającej nie stanowi wykonania przytoczonej w uzasadnieniu projektu</p>	<p>koniecznym dla zakończenia prowadzonego przez Komisję Europejską postępowania w trybie art. 258 TFUE nr INFR (2021)2053, które może zakończyć się wniesieniem skargi do TSUE i nałożeniem na Polskę kar finansowych z tytułu nieprawidłowej transpozycji dyrektywy 2013/40.</p> <p>Reasumując, wątpliwości Krajowej Rady Sądownictwa dotyczące rzekomej sprzeczności projektu z dyrektywą nie zasługują na akceptację. Dyrektywa ma charakter minimalnej harmonizacji, a projektowana nowelizacja stanowi realizację wymogu uzupełnienia zakresu penalizacji w warstwie przedmiotowej i pozostaje w pełni zgodna z jej celem.</p> <p>Proponowane przez KRS zawężenie strony podmiotowej wyłącznie do zamiaru bezpośredniego prowadziło by natomiast do powstania nieproporcjonalnych trudności dowodowych oraz osłabienia efektywności ochrony prawnokarnej.</p>
--	--	---	---

			Dyrektywy, a wykracza poza nią, prowadząc do zwiększonej niż wymagana penalizacji strony podmiotowej czynów. Tego rodzaju zabieg jest dopuszczalny, ale powinien zostać należycie uzasadniony przez Projektodawcę, w tym, w opisanej sytuacji, niewystarczające jest odwołanie się do przepisów Prawa unijnego z uwagi na rozszerzenie penalizacji ponad poziom wymagany Dyrektywą.	
--	--	--	---	--

TYTUŁ AKTU PRAWNEGO:		Projekt ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks karny			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącej ataków na systemy informatyczne i zastępującej decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW			
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU / PROJEKTÓW		Zgodnie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2013/40/UE państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 4 września 2015 r.			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
		T / N			
Uwaga:					
Art. 7	Narzędzia do popełniania przestępstw Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by umyślne wytwarzanie, sprzedaż, dostarczanie w celu użycia, przywóz, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób jednego z następujących narzędzi było karalne jako przestępstwo, jeżeli zostało dokonane bezprawnie i umyślnie w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–6, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi: a) programu komputerowego, zaprojektowanego lub przystosowanego głównie do celu popełniania przestępstw, o których mowa w art. 3–6; b) hasła komputerowego, kodu dostępu lub podobnych danych umożliwiających dostęp do całości lub części systemu informatycznego.	T	Art. 1 ust. 2	Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383) wprowadza się następujące zmiany: 2) w art. 269b w § 1 wyrazy „art. 267 § 3” zastępuje się wyrazami „art. 267 § 1–3.”.	Niniejszy projekt stanowi uzupełniającą implementację dyrektywy 2013/40/UE, wskutek stwierdzonych uchybień w postępowaniu numer INFR(2021)2053 prowadzonym przez Komisję Europejską na podstawie art. 258 TFUE. Wskazana zmiana pozwala na doprecyzowanie zakresu penalizacji w art. 296b k.k., w taki sposób, aby implementacja art. 7 dyrektywy nie budziła wątpliwości. Aktualny zakres kryminalizacji określony przepisami prawa krajowego może zostać uznany za węższy niż standardy minimalne określone w art. 7 dyrektywy 2013/40/UE i sprzeczne z prawem UE, dlatego jest konieczne przyjęcie proponowanych zmian legislacyjnych.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM ~~-ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*~~**

Propozycja zmiany w Ustawie **Kodeks Karny** – poprzez m.in. dodanie przepisów zwiększających bezpieczeństwo Państwa w obliczu zagrożenia wojną (numer wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UC 128).

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/~~imię i nazwisko~~** **HACK&PHACK DEFENCE LTD Piotr Marcin Wierzbicki**

2. Adres siedziby/~~adres miejsca zamieszkania~~**
ul. Poczтовая 12/8a, 70-360 Szczecin

3. Adres do korespondencji i adres e-mail
ul. Czerwonych Beretów 6, 00-910 Warszawa, wierzbicki@hack-phack.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Piotr Marcin Wierzbicki	ul. Czerwonych Beretów 6, 00-910 Warszawa
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Proszę zwrócić szczególną uwagę na zapisy art 141a§6 KKW i 77§1a KK.

Wnoszę o zmianę oraz dodanie do Ustawy **Kodeks karny wykonawczy** następujących zapisów:

Art. 1. § 2. W postępowaniu wykonawczym w kwestiach nieuregulowanych w niniejszym kodeksie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz kodeksu postępowania administracyjnego.¹

Art. 3. § 2. W sprawach zastrzeżonych w niniejszym kodeksie dla sądu penitencjarnego właściwy jest ten sąd penitencjarny, w którego okręgu przebywa skazany w momencie wniesienia przez tego skazanego lub organ uprawniony wniosku do tego sądu, chyba że ustawa stanowi inaczej. Sądem penitencjarnym jest sąd okręgowy.²

1 Art. 1 § 2 - dyrektorzy zakładów karnych często ignorowali zapisy KPA, zmiana ta wynika z doświadczeń praktycznych w tej materii (np. brak podawania podstawy prawnej podejmowanej decyzji)

2 Art. 3 § 2 - nowy zapis pozwoli uniknąć sytuacji szeroko opisanej w artykule z Dziennika Gazety Prawnej dotyczącym - przy poprzednim brzmieniu tego artykułu - możliwości nieustannego transportowania osadzonego pomiędzy jednostkami penitencjarnymi, przez co możliwe było uniemożliwienie „dotrwania” do wyznaczonego terminu posiedzenia przed Sądem Penitencjarnym

Art. 6. § 3. 4) (uchylony)³

§ 4. Skarga przysługuje skazanemu w terminie 14 dni od dnia, w którym dowiedział się on o zdarzeniu będącym podstawą skargi. Po upływie tego terminu skargę pozostawia się bez rozpoznania, chyba że niedotrzymanie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od skazanego.⁴

Art. 7. § 1. Skazany może zaskarżyć do sądu decyzję organu wymienionego w art. 2 pkt 3–6 i 10 z powodu jej niezgodności z prawem lub stanem faktycznym, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.⁵

§ 3. Skarga na decyzję, o której mowa w § 1, przysługuje skazanemu w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia lub doręczenia decyzji; decyzję ogłasza się lub doręcza wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o przysługującym skazanemu prawie, terminie i sposobie wniesienia skargi. Skargę wnosi się do organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Jeżeli organ, który wydał zaskarżoną decyzję, nie przychylił się do skargi, przekazuje ją wraz z aktami sprawy bezzwłocznie do właściwego sądu.⁶

§ 4. Sąd powołany do rozpoznania skargi wstrzymuje wykonanie zaskarżonej decyzji, a odmowa wstrzymania wymaga uzasadnienia.⁷

Art. 8. § 3. Skazany pozbawiony wolności może porozumiewać się ze swoim obrońcą, pełnomocnikiem będącym adwokatem lub radcą prawnym, lobbystą zawodowym wpisanym we właściwym rejestrze oraz przedstawicielem niebędącym adwokatem ani radcą prawnym, który został zaaprobowany przez Przewodniczącego Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka do reprezentowania skazanego przed tym Trybunałem, podczas nieobecności innych osób, a rozmowy z tymi osobami w trakcie widzeń i rozmowy telefoniczne nie podlegają kontroli.

§ 4. Skazany pozbawiony wolności może korzystać codziennie i wielokrotnie w ciągu jednego dnia z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z osobą, o której mowa w § 3.

§ 5. Warunkiem skorzystania przez skazanego pozbawionego wolności z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z osobą, o której mowa w § 3, jest wpisanie jej numerów telefonów pod którymi można nawiązać z nią kontakt, w rejestrze prowadzonym przez Ministra Sprawiedliwości i dostępnym publicznie na stronie internetowej Ministra. Wpisanie to następuje na wniosek osoby, o której mowa w § 3.⁸

§ 6. Skorzystanie przez skazanego pozbawionego wolności z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z osobą, o której mowa w § 3 następuje po zgłoszeniu przez skazanego pozbawionego wolności tego faktu funkcjonariuszowi Służby Więziennej.

Art. 8a. § 1. Korespondencja skazanego pozbawionego wolności nie podlega cenzurze i nadzorowi, chyba że ustawa stanowi inaczej.

3 Art. 6 § 3 pkt. 4 - nie jest możliwe stwierdzenie „oczywistej bezzasadności” bez zbadania sprawy

4 Art. 6 § 4 - zwiększenie terminów z 7 do 14 dni pozwoli na większe zapewnienie osadzonemu prawa do skutecznego odwołania

5 Art. 7 § 1 - rozpoznanie stanu faktycznego jest istotne, bo często do tej pory dochodziło do kuriozalnej sytuacji, że np. dyrektor ZK miał prawo podjąć jakąś decyzję, ale jej uzasadnienie było wręcz oderwane od stanu faktycznego

6 Art. 7 § 3 - zwiększenie terminów z 7 do 14 dni pozwoli na większe zapewnienie osadzonemu prawa do skutecznego odwołania

7 Art. 7 § 4 - zmiana pozwala realnie korzystać z praw wynikających m.in. z KPA

8 Art. 8 § 5 - wprowadzenie centralnego rejestru na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości wyeliminuje patologię, która zrodziła się po 17.09.2022 roku, gdy dyrekcje ZK odmawiały kontaktu, a wręcz karały za taki kontakt skazanych z nich pełnomocnikami, gdyż dyrektorzy uznawali, że po transporcie do ich jednostki „zerują” się pełnomocnictwa

§ 3. Przepis § 2 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio do korespondencji skazanego pozbawionego wolności prowadzonej z organami ścigania, wymiaru sprawiedliwości i innymi organami państwowymi, organami samorządu terytorialnego, Rzecznikiem Praw Obywatelskich, Rzecznikiem Praw Dziecka, organami powołanymi na podstawie ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych dotyczących ochrony praw człowieka, lobbystą zawodowym wpisanym we właściwym rejestrze oraz przedstawicielem niebędącym adwokatem ani radcą prawnym, który został zaaprobowany przez Przewodniczącego Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka do reprezentowania skazanego przed tym Trybunałem.

§ 3. Przepis § 1. stosuje się odpowiednio do osób wymienionych w art. 8 § 3 w odniesieniu do miejsc, w których przebywają ich klienci oraz dokumentów ich dotyczących.⁹

Art. 9. § 6. (uchylony)¹⁰

Art. 15. § 1. Sąd umarza postępowanie wykonawcze w razie przedawnienia wykonania kary, śmierci skazanego lub w przypadku zastosowania aktu abolicji indywidualnej.¹¹

Art. 34. § 1. Sędzia penitencjarny uchyla sprzeczną z prawem lub stanem faktycznym decyzję organu wymienionego w art. 2 pkt 5 i 6, o ile dotyczy ona osoby pozbawionej wolności.¹²

Art. 43. § 7. 2) (uchylony);

3) (uchylony);¹³

Art. 73. § 2. Minister Sprawiedliwości ustala jeden porządek wewnętrzny dla wszystkich zakładów karnych i aresztów śledczych.¹⁴

Art. 73a. § 2a. Monitorowanie cel mieszkalnych wraz z częścią przeznaczoną do celów sanitarno-higienicznych może nastąpić jedynie przy jednoczesnym spełnieniu warunków wynikających z art. 116 § 5a lub 88c § 1 lub 88 d § 2 pkt. 1

§ 6. Utrwalony obraz lub dźwięk, który nie zawiera informacji wskazujących na popełnienie przestępstwa lub nie jest istotny dla bezpieczeństwa zakładu karnego albo bezpieczeństwa skazanego, podlega niezwłocznemu zniszczeniu, nie wcześniej jednak niż przez 21 dniami od jego utrwalenia.¹⁵

Art. 75. § 2. W skład komisji penitencjarnej dyrektor zakładu karnego powołuje funkcjonariuszy i pracowników tego zakładu. Do udziału w pracach komisji, z głosem

9 Art. 8, 8a, 8b - wprowadzają normalizację w kontaktach z pełnomocnikami i pozwalają wyeliminować ryzyko skutecznych skarg do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z powodu ograniczenia, a wręcz uniemożliwienia kontaktu z pełnomocnikiem, a tym samym prawa do obrony swoich racji. Przywracana jest też konstytucyjność tego przepisu

10 Art. 9 § 6 - eliminuje patologię, że to prokurator dyktował co ma zrobić sąd

11 Art. 15 § 1 - w myśl Konstytucji RP, akt abolicji indywidualnej także umarza postępowanie wykonawcze (dostosowanie do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2018 roku, sygnatura akt K 9/17/ Dz. U. Poz. 1387)

12 Art. 34 § 1 - rozpoznanie stanu faktycznego jest istotne, bo często do tej pory dochodziło do kuriozalnej sytuacji, że np. dyrektor ZK miał prawo podjąć jakąś decyzję, ale jej uzasadnienie było wręcz oderwane od stanu faktycznego

13 Art. 43 § 7 pkt. 2, 3 - jako de facto omijanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego przyznawania w pełnej wysokości pensji za wykonaną pracę osób pozbawionych wolności

14 Art. 73 § 2 - zmiana pozwalająca na ujednoczenie praw i obowiązków skazanych i tymczasowo aresztowanych niezależnie od jednostki, w której aktualnie przebywają

15 Art. 73a § 2 i 6 - zmiana wynikająca z doświadczenia, gdy dyrektorzy jednostek penitencjarnych nie stosowali tych artykułów przy osadzaniu w warunkach znacznie ograniczających prawo do prywatności osób skazanych, a przedłużenie okresu przechowywania nagrań pozwoli skutecznie je zabezpieczyć przez uprawnione organy, gdyż 7 dni najczęściej powodowało utracenie tego materiału

doradczym, dyrektor może zapraszać także inne osoby godne zaufania, zwłaszcza przedstawiciele stowarzyszeń, fundacji, organizacji i instytucji, o których mowa w art. 38 § 1, oraz kościołów i innych związków wyznaniowych. W pracach komisji, jeśli zgłoszą taką chęć – uczestniczą także osoby wymienione w art 8 § 3. ¹⁶

Art. 76. § 2. Jeżeli decyzja komisji penitencjarnej w przedmiocie klasyfikacji jest sprzeczna z prawem lub stanem faktycznym, o jej zmianie lub uchyleniu orzeka sąd penitencjarny; art. 7 § 5 stosuje się odpowiednio. ¹⁷

§ 4. (uchylono)

Art. 78. § 2. Dyrektor Generalny lub dyrektor okręgowy Służby Więziennej mogą wydawać dyrektorom zakładów karnych polecenia niezbędne dla prawidłowego i praworządnego wykonywania kary pozbawienia wolności oraz realizowania kierunków pracy resocjalizacyjnej, a także uchylać wydane przez nich decyzje sprzeczne z prawem lub stanem faktycznym. ¹⁸

Art. 87. § 1. Kobiety odbywają karę pozbawienia wolności odrębnie od mężczyzn, chyba że wyrażą zgodę na piśmie na osadzenie ich w celach koedukacyjnych wskazanych przez nie w tym piśmie. Zgoda ta może być przez nie w każdej chwili cofnięta.

§ 1a. Przepis § 1. dotyczy także mężczyzn odbywających karę pozbawienia wolności. ¹⁹

Art. 88. § 3. 2) (uchylony)

Art. 88a. § 3. Skazany stwarzający poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu odbywa karę w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo tego zakładu. Zapisów art. 89 nie stosuje się.

Art. 88b. § 1. 9) widzenia udzielane są w sposób umożliwiający bezpośredni kontakt z osobami odwiedzającymi, dotyczy to także osób, o których mowa w art. 8 § 3, jednak na żądanie tych osób widzeń udziela się w sposób uniemożliwiający bezpośredni kontakt ze skazanymi. W czasie korzystania z widzeń skazani mogą spożywać artykuły żywnościowe i napoje;

Art. 88d. § 1. Jeżeli w związku z toczącym się lub zakończonym postępowaniem karnym, w którym skazany uczestniczy lub uczestniczył w charakterze podejrzanego, oskarżonego, świadka lub pokrzywdzonego, wystąpiło poważne zagrożenie lub istnieje bezpośrednia obawa wystąpienia poważnego zagrożenia dla jego życia lub zdrowia, dyrektor zakładu karnego obejmuje takiego skazanego za jego pisemną zgodą szczególną ochroną w warunkach zwiększonej izolacji i zabezpieczenia, która może polegać na:

§ 2b. Szczegółowy sposób realizacji szczególnej ochrony skazanego nie może być bardziej dolegliwy niż warunki odbywania kary, które mogą być stosowane wobec skazanego, o którym mowa w art. 88a § 1. Art. 89 nie stosuje się.

16 Art. 75 § 2 - pozwala po zmianie, mieć większą kontrolę społeczną nad działaniami Służby Więziennej, co do tej pory nie było możliwe - bo dyrektorzy odmawiali wstępu na komisje osobom innym niż sami funkcjonariusze

17 Art. 76 § 2 - rozpoznanie stanu faktycznego jest istotne, bo często do tej pory dochodziło do kuriozalnej sytuacji, że np. dyrektor ZK miał prawo podjąć jakąś decyzję, ale jej uzasadnienie było wręcz oderwane od stanu faktycznego

18 Art. 78 § 2 - rozpoznanie stanu faktycznego jest istotne, bo często do tej pory dochodziło do kuriozalnej sytuacji, że np. dyrektor ZK miał prawo podjąć jakąś decyzję, ale jej uzasadnienie było wręcz oderwane od stanu faktycznego

19 Art. 87 §1, 1a - pozwala m. in. na wspólne osadzenie małżeństw oraz osób w związkach partnerskich oraz osób nieheteronormatywnych

§ 3. Dyrektor zakładu karnego obejmuje skazanego szczególną ochroną na wniosek sądu, przed którym toczy się postępowanie karne, albo prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze. We wniosku należy podać przyczyny objęcia skazanego szczególną ochroną oraz wskazać czas jej trwania, nie dłuższy niż 3 miesiące.

§ 4. Dyrektor zakładu karnego może objąć skazanego szczególną ochroną na jego uzasadniony wniosek; we wniosku należy podać przyczyny objęcia skazanego szczególną ochroną oraz wskazać czas jej trwania, nie dłuższy niż 3 miesiące. Przed podjęciem decyzji dyrektor zakładu karnego zasięga opinii odpowiednio sądu lub prokuratora, o których mowa w § 3, a po zakończeniu postępowania karnego opinii sędziego penitencjarnego; do czasu otrzymania opinii dyrektor może tymczasowo stosować wobec skazanego środki, o których mowa w § 1.²⁰

Art. 90. 5) skazani mogą korzystać z własnej bielizny, obuwia i odzieży;

7) widzenia skazanego podlegają nadzorowi administracji zakładu karnego; rozmowy skazanych w trakcie widzeń mogą podlegać kontroli administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio

8) korespondencja skazanego podlega cenzurze administracji zakładu karnego, tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio; chyba że ustawa stanowi inaczej

9) rozmowy telefoniczne skazanego lub rozmowy skazanego prowadzone za pomocą innych środków łączności podlegają kontroli administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio.

10) skazanym, w miarę możliwości, stwarza się warunki do przygotowywania dodatkowych posiłków we własnym zakresie;²¹

Art. 91. 7) skazanym można udzielać przepustek z zakładu karnego łącznie na okres nieprzekraczający 28 dni w roku;

8) skazani mogą korzystać z czterech widzeń w miesiącu, które za zgodą dyrektora zakładu karnego mogą być połączone;

9) widzenia skazanego podlegają nadzorowi administracji zakładu karnego; rozmowy skazanych w trakcie widzeń mogą podlegać kontroli administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio;

10) korespondencja skazanych może podlegać cenzurze administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio;

11) rozmowy telefoniczne skazanych lub rozmowy skazanych prowadzone za pomocą innych środków łączności mogą podlegać kontroli administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio.

12) skazanym, w miarę możliwości, stwarza się warunki do przygotowywania dodatkowych

20 Art. 88d - z racji ingerencji w prywatność skazanego podejmowane działania „dla jego dobra” nie mogą być wbrew jego woli

21 Art. 90 – szersze uzasadnienie zmian zostało szczegółowo opisane na końcu niniejszego Społecznego Projektu nowelizacji Kodeksu Karnego Wykonawczego, a treść samych artykułów jest jasna i przejrzysta, co powoduje realne usprawnienie działania polskiego systemu penitencjarnego.

posiłków we własnym zakresie;²²

Art. 92. 3) skazanym zezwala się na uczestniczenie w nauczaniu, szkoleniu oraz zajęciach terapeutycznych organizowanych poza terenem zakładu karnego;

4) skazanym zezwala się na udział w organizowanych przez administrację zakładu karnego poza terenem zakładu karnego zajęciach kulturalno-oświatowych lub sportowych oraz innych takich zajęciach i imprezach organizowanych poza terenem zakładu karnego; sposób udziału w zajęciach i imprezach określa dyrektor zakładu karnego;

9) skazanym udziela się przepustek z zakładu karnego, nie rzadziej niż raz na dwa miesiące;

10) skazany może korzystać z czterech widzeń w miesiącu;

11) widzenia skazanego mogą podlegać nadzorowi administracji zakładu karnego; rozmowy skazanego w trakcie widzeń mogą podlegać kontroli administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio;

13) korespondencja skazanych może podlegać cenzurze administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio;

14) rozmowy telefoniczne skazanego lub rozmowy skazanego prowadzone za pomocą innych środków łączności mogą podlegać kontroli administracji zakładu karnego tylko na podstawie postanowienia sądu, art. 167, 168b, 169 KPK stosuje się odpowiednio;²³

Art. 100. § 1. Skazany odbywa karę w najbliższym miejscu wskazanego przez niego jako miejsce zamieszkania po opuszczeniu zakładu karnego oraz we właściwym ze względu na rodzaj, typ, system wykonywania kary lub zabezpieczenie zakładzie karnym. Przeniesienie skazanego do innego właściwego zakładu karnego może nastąpić, szczególnie w przypadku:

Art. 102. 7) komunikowania się z obrońcą, pełnomocnikiem, właściwym kuratorem sądowym oraz wybranym przez siebie przedstawicielem, o którym mowa w art. 42 oraz z innymi osobami wymienionymi w art. 8 § 3.;

9) zapoznawania się z wszystkimi notatkami i opiniami, sporządzonymi przez administrację zakładu karnego dotyczącymi jego osoby także poprzez system informatyczny online.

9a) Szczegóły działania systemu informatycznego online pozwalającego na przeglądanie dokumentów wymienionych w pkt. 9 określa Minister Sprawiedliwości w Rozporządzeniu.

9b) Skazany może upoważnić do dostępu do danych wymienionych w pkt 9 także inne osoby.²⁴

Art. 104. Korzystanie przez skazanego z przysługujących mu praw powinno następować w

22 Art. 91 – szersze uzasadnienie zmian zostało szczegółowo opisane na końcu niniejszego Społecznego Projektu nowelizacji Kodeksu Karnego Wykonawczego, a treść samych artykułów jest jasna i przejrzysta, co powoduje realne usprawnienie działania polskiego systemu penitencjarnego.

23 Art. 92 – szersze uzasadnienie zmian zostało szczegółowo opisane na końcu niniejszego Społecznego Projektu nowelizacji Kodeksu Karnego Wykonawczego, a treść samych artykułów jest jasna i przejrzysta, co powoduje realne usprawnienie działania polskiego systemu penitencjarnego.

24 Art. 102 pkt. 9, 9a i 9c - jak wykazała wieloletnia praktyka, brak dostępu do informacji o sobie przez osadzonych pozwalał np. na tworzenie nieprawdziwych treści wynikających np. z braku sympatii politycznych (np. o krytykowaniu działań rządu 2015-2022, przykład w załączeniu). Nowe rozwiązanie pozwoli zapobiec w przyszłości takim sytuacjom, a dla np. rodzin skazanych może pełnić funkcję swobodnego „elektronicznego dzienniczka” pozwalającego monitorować postępy w resocjalizacji ich bliskich osadzonych w jednostce penitencjarnej

sposób nienaruszający praw innych osób oraz niezakłócający ustalonego przez Ministra Sprawiedliwości porządku wewnętrznego.

Art. 105. § 1. Skazanemu należy umożliwić utrzymywanie więzi przede wszystkim z rodziną i innymi osobami bliskimi przez widzenia, korespondencję, rozmowy telefoniczne, paczki i przekazy pieniężne oraz przez inne środki łączności, a także ułatwiać utrzymywanie kontaktów z podmiotami, o których mowa w art. 38 § 1.

§ 3. Zakres i sposób kontaktów, o których mowa w § 1 i 2 są uzależnione od rodzaju i typu zakładu karnego, w którym skazany odbywa karę, a także od wymogów indywidualnego oddziaływania, z wyjątkiem prawa do otrzymywania paczek.

§ 4. (uchylony)

1) (uchylony) ,

2) (uchylony) ,

3) (uchylony)

§ 5. (uchylony)

Art. 105a. § 4. Skazany może odbywać widzenie z członkiem rodziny, inną osobą bliską oraz z osobą niebędącą członkiem rodziny lub inną osobą bliską.

§ 4a. Skazany celem utrzymania bliskich relacji ma prawo raz na 2 miesiące do realizacji dodatkowego dwugodzinnego widzenia z osobami wymienionymi w § 4, w formie widzenia bez osoby dozorującej w osobnym pomieszczeniu.²⁵

Art. 105b. § 1. Skazany codziennie ma prawo korzystać z samoinkasującego aparatu telefonicznego na własny koszt lub na koszt rozmówcy w sposób ustalony w porządku wewnętrznym obowiązującym w zakładzie karnym. W uzasadnionych wypadkach dyrektor zakładu karnego może udzielić zgody na skorzystanie z samoinkasującego aparatu telefonicznego na koszt zakładu karnego.

§ 1a. W szczególnie uzasadnionych wypadkach, zwłaszcza gdy bezpośredni kontakt jest niemożliwy lub szczególnie utrudniony lub gdy wynika to z nagłej sytuacji życiowej, dyrektor zakładu karnego może udzielić zgody na skorzystanie z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z rodziną i innymi osobami bliskimi poza godzinami ustalonymi w porządku wewnętrznym obowiązującym w zakładzie karnym.

§ 3. W wypadkach zagrożenia porządku publicznego lub zagrożenia dla bezpieczeństwa zakładu dyrektor zakładu karnego może za zgodą sądu penitencjarnego na czas określony pozbawić skazanego uprawnień, o których mowa w § 1, nie dłużej jednak niż łącznie 7 dni w danym miesiącu.²⁶

§ 4. (uchylony)

25 Art. 105 a § 4, § 4a - nowa treść ich zapisów gwarantuje spełnienie gwarancji konstytucyjnych dotyczących szczególnej ochrony przez Państwo m.in. Rodziny, a wszelkie próby ograniczenia tego kontaktu ewidentnie godzą w ten zapis Konstytucji

26 Art. 105b - nowa treść ich zapisów gwarantuje spełnienie gwarancji konstytucyjnych dotyczących szczególnej ochrony przez Państwo m.in. Rodziny, a wszelkie próby ograniczenia tego kontaktu ewidentnie godzą w ten zapis Konstytucji

§ 5. (uchylony)

Art. 105c. § 1. (uchylony)²⁷

§ 2. (uchylony)²⁸

Art. 106. § 1. Skazany ma prawo do wykonywania praktyk religijnych i korzystania z usług religijnych oraz bezpośredniego uczestniczenia w nabożeństwach odprawianych w zakładzie karnym w dni świąteczne, słuchania i oglądania nabożeństw transmitowanych przez środki masowego przekazu, a także do posiadania niezbędnych w tym celu książek, pism i przedmiotów.

Art. 110a. § 1. Skazany ma prawo posiadać w celi dokumenty związane z postępowaniem, w tym w wersji elektronicznej m.in. na pendrive, którego jest uczestnikiem, komputer osobisty bez wbudowanej możliwości łączności bezprzewodowej z wbudowanym ekranem, artykuły żywnościowe, wyroby tytoniowe, środki higieny osobistej, przedmioty osobistego użytku, zegarek, listy oraz fotografie członków rodziny i innych osób bliskich w tym w wersji elektronicznej, przedmioty kultu religijnego, materiały piśmienne, notatki osobiste, książki, prasę i gry świetlicowe.²⁹

§ 2. 1) na posiadanie w celi sprzętu elektronicznego lub elektrycznego, którego wymiary nie przekraczają określonych w porządku wewnętrznym

Art. 110b. § 1 Sprzęt RTV wydawany na podstawie art. 110A § 2 osadzonemu do celi mieszkalnej z wyłączeniem odbiorników telewizyjnych oraz przystawek STB, chyba, że jest to kolejny OTV lub STB w celi mieszkalnej – otrzymywany jest przez tego osadzonego po uiszczeniu przez niego na wskazany rachunek Jednostki Penitencjarnej opłaty wymienionej w § 2.

§ 2 Opłata na pokrycie zużycia energii elektrycznej wyliczana jest według wzoru: moc znamionowa danego sprzętu RTV wydane osadzonemu x 24 godziny x 30 dni x stawka za energię elektryczną opłacana w danym okresie rozliczeniowym przez Jednostkę Penitencjarną.

§ 3 Opłata za wszystkie sprzęty RTV wydane osadzonemu pobierana jest z góry za kolejny miesiąc.

§ 4 W przypadku wycofania przez osobę uprawnioną zgody na posiadanie sprzętu RTV przez danego osadzonego nadpłacona kwota w wysokości 1/30 za każdy pozostały dzień danego miesiąca zwracana jest na konto depozytowe tego osadzonego – zgodnie z zapisem art. 113 § 1.

§ 5 Każdy osadzony ma indywidualne prawo do posiadania sprzętów RTV zgodnych z zapisami Ustawy Kodeks Karny Wykonawczy oraz aktów niższego rzędu, w tym OTV,

27 Art. 105b § 4, 5, Art. 105c - są niezgodne z szeregiem innych aktów prawnych m. in. Ustawą Prawo Telekomunikacyjne, bogata dokumentacja m. in. wnioski lobbingowe, pisma KIKE i inne w tej sprawie znajdują się m.in. na www.stopustawie.pl.

28 Art. 105c - jest niemożliwy technicznie do realizacji - m. in. w kwestii stwierdzenia czy połączenie jest realizowane na numer przekierowany

29 Art. 110a - zmiany wynikające z praktyki, m. in. Dlatego, że dyrektor dyrektorzy zakładów karnych wbrew art. 110a § 1 w związku z art. 115 § 14 KPK od ok. 2019 roku odmawiają osadzonym ich kodeksowego prawa do posiadania dokumentacji w wersji elektronicznej. W kwestii środków łączności nowelizacja ta idzie w sukurs żądaniom pracowników Służby Więziennej związanych z rzekomym brakiem możliwości realizacji codziennych połączeń telefonicznych do rodzin i pełnomocników osób osadzonych w JOSW. Ponadto legalizuje istniejący stan rzeczy polegający na fakcie, że w polskich więzieniach – w celach mieszkalnych osób osadzonych – są już tysiące smartfonów, które dostarczyli niestety najczęściej sami pracownicy jednostek (źródło: materiały prasowe, informacje od samych osadzonych, informacje z Prokuratur).

STB, radiodbiorników, konsol oraz komputerów osobistych. Prawo to jest realizowane tylko po spełnieniu przez danego osadzonego warunków § 1.³⁰

Art. 113. § 1a. Skazany ma prawo odmówić przekazania do depozytu przedmiotów związanych z wyznawanymi przez niego zasadami, w tym obrączek ślubnych.³¹

Art. 113a. § 1. Skazany ma prawo co najmniej cztery razy w miesiącu dokonywać zakupów artykułów żywnościowych i wyrobów tytoniowych oraz innych artykułów dopuszczonych do sprzedaży w zakładzie karnym, za środki pieniężne pozostające do jego dyspozycji w depozycie. Skazana, o której mowa w art. 87 § 3 i 4, ma prawo do dokonywania dodatkowych zakupów artykułów żywnościowych.

§ 3. Skazany ma prawo otrzymać raz w miesiącu paczkę żywnościową, w skład której wchodzi artykuły żywnościowe lub wyroby tytoniowe zakupione za pośrednictwem zakładu karnego. Skazany otrzymuje paczkę żywnościową po złożeniu zamówienia na piśmie oraz po pokryciu kosztów przygotowania paczki. Zamówienie może być również złożone przez inne osoby.

§ 4a. Dostarczenie Skazanemu bielizny nie wymaga zgody Dyrektora zakładu karnego.

§ 7. Dyrektor zakładu karnego na wniosek lub po zasięgnięciu opinii lekarza, zezwala skazanemu, ze względu na stan jego zdrowia, na dokonywanie dodatkowych zakupów artykułów żywnościowych i częstsze otrzymywanie paczek.

§ 8. Podmiot realizujący prawo skazanych określone w § 1-3 wybierany jest przez Dyrektora zakładu karnego w formie publicznego przetargu. Głównym kryterium wyboru zwycięskiej oferty jest ilość asortymentu i jego cena. Przetarg jest organizowany minimum raz na 5 lat.³²

Art. 115. § 5c. Jeżeli skazany, który zgłosił informację o stanie zdrowia, chorobach lub urazach, skutkującą potrzebą przeprowadzenia wobec niego procedury medycznej, odmawia wyrażenia zgody na przeprowadzenie postępowania diagnostycznego mającego na celu potwierdzenie tej potrzeby, o przeprowadzeniu takiego postępowania decyduje Sąd Penitencjarny na wniosek lekarza złożony za pośrednictwem Dyrektora zakładu karnego lub aresztu śledczego.³³

§ 6. W uzasadnionych przypadkach, dyrektor zakładu karnego, po zasięgnięciu pozytywnej opinii lekarza zakładu karnego, zezwala skazanemu, na jego koszt, na leczenie przez wybranego przez niego innego lekarza, podmiotu innego niż określony w § 4, oraz na korzystanie z dodatkowych leków i innych wyrobów medycznych.³⁴

Art. 116. § 5a. W wypadkach uzasadnionych względami medycznymi albo potrzebą

30 Art. 110 b - Wprowadzenie tego artykułu pozwoli na znaczne oszczędności w rachunkach za energię elektryczną w Jednostkach Penitencjarnych, ponadto forma ryczałtowego rozliczenia według wzoru: moc znamionowa urządzenia RTV x 24 godziny x 30 dni x stawka za energię elektryczną opłacana w danym okresie rozliczeniowym przez Jednostkę Penitencjarną przyniesie przychód po stronie Jednostki Penitencjarniej, gdyż nawet gdyby każde z wydanych osadzonemu urządzeń RTV pracowało w trybie ciągłym (24 godziny/ 7dni w tygodniu/ 365 dni w roku) to statystycznie osiągnie około 30-40% swojej mocy znamionowej, tym samym realna opłata za zużytą energię elektryczną będzie o wiele niższa. Co za tym idzie z zyskiem dla Jednostki Penitencjarniej będzie wydanie osadzonemu jak największej ilości sprzętu RTV, w tym m. in. konsol, których moc znamionowa to często 350W, a realne zużycie energii elektrycznej to 50 - 120W (wg mediany).

31 Art. 113 § 1a - wynika z praktyki, że zdarzało się siłowe ściąganie z palców osób osadzonych ich obrączek ślubnych i karanie za odmowę ich oddania do depozytu.

32 Art. 113a § 8 - wprowadzenie tego zapisu wyeliminuje działania monopolistyczne, mające miejsce w latach 2015-2024, gdy ceny produktów w cenach są często o ok. 20% wyższe niż w sklepach poza jednostkami penitencjarnymi.

33 Art. 115 § 5c - nowa treść zmniejsza ingerencję w prawa pacjenta, którym także przecież jest osoba osadzona - bo przecież każdy ma prawo odmówić np. badania kolonoskopii, gdy usłyszy o ryzykach z nim związanych.

34 Art. 115 § 6 - we wcześniejszej formie powodował kuriozalne sytuacje, gdy lekarz popierał prośbę osadzonego, a dyrektor zakładu karnego (niebędący przecież lekarzem) odmawiał jej realizacji.

zapewnienia bezpieczeństwa skazanego jego zachowanie może podlegać monitorowaniu. Monitorowany obraz lub dźwięk podlega utrwalaniu

Art. 116a. 6) (uchylony);

9) zmieniać wyglądu zewnętrznego w sposób utrudniający identyfikację.³⁵

Art. 116b. § 2. Weryfikacja wyniku badania, o którym mowa w § 1, jest przeprowadzona za pomocą badania laboratoryjnego.

§ 3a. Jeżeli skazany zawiadomił uprawnione organy ścigania, że stał się ofiarą zatrucia jego organizmu środkami psychoaktywnymi przez osoby trzecie, Dyrektor zakładu karnego odstępuje od ukarania takiego skazanego. Skazany podlega w tym wypadku rygorom art. 553 KPK.³⁶

Art. 116c § 1 Skazanych deklarujących przynależność do subkultury więziennej osadza się w zakładach karnych typu zamkniętego, osobno od osadzonych nie deklarujących takiej przynależności. Nie mają także względem nich zastosowania następujące artykuły 138 § 1, 141 § 1, 105 b § 1a, 105 a § 4, 123 § 1-6, 105 a § 3 oraz 110 a § 2 pkt. 1 z wyłączeniem czajników oraz 110a § 1 w zakresie prawa do posiadania w celi smartfona i komputera osobistego z wbudowanym ekranem.

§ 2 Skazanych wymienionym w § 1 nie przysługuje prawo do warunkowego przedterminowego zwolnienia.

§ 3 Względem skazanych, którzy złożyli pisemne oświadczenie o odstąpieniu od subkultury więziennej paragrafy 1 i 2 mają zastosowanie przez kolejny rok kalendarzowy od daty podpisania przez nich takiego oświadczenia.

§ 4 Skazanych, którzy mimo braku deklaracji przynależności do subkultury więziennej stosują jej zasady oraz używają gwary przestępczej traktuje się zgodnie z § 1.

§ 5 W przypadku uzyskania przez administrację jednostki penitencjarnej informacji dotyczących skazanych wymienionych w § 4 stosuje się minimum 12 to godzinną obserwację ich zachowań (powinny być przy tym użyte środki wymienione w artykule 73 a § 110, w szczególności nagrywające głos) – celem potwierdzenia otrzymanych informacji.³⁷

35 Art. 116a pkt. 6, 9 - w obecnych czasach jest to przepis niezajdujący uzasadnienia, a także tworzący swoistą fikcję prawną.

36 Art. 116b § 3a - pozwala wyeliminować coś co miało miejsce - to znaczy karanie ofiary zatrucia środkami psychoaktywnymi - gdzie znane było np. jej wieloletnie podejsie w tej kwestii oraz aktywny udział w zwalczaniu takich środków na terenie jednostki penitencjarnych.

37 Art. 116c - Od lat 90-tych głównym problemem w jednostkach penitencjarnych jest szeroki wpływ na działanie tych jednostek oraz funkcjonariuszy osób deklarujących przynależność do subkultury więziennej. W większości są to osoby ze zorganizowanych grup przestępczych - często o charakterze zbrojnym. Narzucają oni swoje zasady i zachowania innym osadzonym - ponadto występują się (często je zastraszać) osobami nie będącymi w subkulturze więziennej. Takie zachowanie imponuje wielu młodym osadzonym, którzy widząc możliwość „pomiatania” i zastraszania osób spoza subkultury zaraz po przyjęciu do jednostki penitencjarnej deklarują przynależność do subkultury więziennej. Dlatego mając na uwadze ogólnie pojęte dobro społeczne oraz deklaracyjną chęć przystąpienia do subkultury więziennej - oznaczającą de facto ciągłe trwanie w zachowaniach kryminogennych i odmowę uczestnictwa w procesie resocjalizacji - należy przyznać iż wprowadzone przepisy są w pełni zasadne, szczególnie w odniesieniu do wszelkich ulg i nagród, w tym dostępu do sprzętu RTV (z wyłączeniem czajników).

Ponadto osoby takie winny być kierowane tylko do prac porządkowych wewnątrz oddziałów bez możliwości otrzymywania za nie płacy oraz ogólnie pojętych ulg. W przypadku widzeń - realizacja ich powinna być ograniczona tylko do rodziny osadzonego bez możliwości spotkań z osobami spoza niej - pozwoli to dość skutecznie wyeliminować kontakty ze współnikami pozostającymi poza murami jednostek penitencjarnych - co obecnie ma często miejsce.

Kontrowersyjnym może wydawać się fakt wprowadzenia braku możliwości realizacji dodatkowych widzeń z dziećmi (art. 105 a § 3 KKW), ale ma to logiczne uzasadnienie - osoby deklarujące swoją przynależność do subkultury więziennej - deklarują tym samym swoją chęć ciągłego trwania w działalności przestępczej - więc należy skutecznie zapobiegać deprawacji nieletnich, którzy mogliby mieć z nimi zbyt częsty kontakt i ulegać ich negatywnym wpływom, nawet albo wręcz szczególnie jeśli są to dzieci tych osadzonych. Reasumując - to sami osadzeni swoim zachowaniem określają czy chcą podlegać rygorom niniejszego artykułu. Uważam też, że to rozwiązanie prawne pozwoli wyeliminować - poprzez zmniejszenie atrakcyjności - całkowicie zjawisko subkultury więziennej w Polsce w

Art. 121. § 2a. Skazanego prowadzącego zarejestrowaną jednoosobową działalność gospodarczą traktuje się jako osobę zatrudnioną jeżeli nie zalega z daninami publiczno-skarbowymi, w tym do ZUS i Urzędu Skarbowego.³⁸

§ 9. W stosunku do skazanych zatrudnionych na podstawie skierowania do pracy stosuje się przepisy prawa pracy, w szczególności przepisy dotyczące czasu pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.

Art. 125. § 1. (uchylony)³⁹

§ 2. Z przypadającego skazanemu wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, wolne jest w każdym czasie od egzekucji 30%.

Art. 126. § 1. Ze środków pieniężnych otrzymywanych przez skazanego, z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 113 § 6 pkt 1-3, środki do wysokości jednej czwartej minimalnego wynagrodzenia za pracę gromadzi się i zachowuje do przekazania skazanemu w chwili jego zwolnienia z zakładu karnego, z przeznaczeniem na przejazd do miejsca zamieszkania i na utrzymanie; ze środków tych nie prowadzi się egzekucji.

§ 2. 1) 50% kwoty zdeponowanej przez skazanego przy przyjęciu do zakładu karnego, jednak nie więcej niż kwota odpowiadająca wysokości jednej czwartej minimalnego wynagrodzenia za pracę;

§ 11. Skazany może zrezygnować z gromadzenia środków wymienionych w § 1. po złożeniu oświadczenia, że po puszczeniu zakładu karnego nie będzie sobie rościł z tego tytułu żadnych roszczeń.

Art. 126a. Skazanym umożliwia się zakładanie własnych rachunków oszczędnościowych w bankach komercyjnych.⁴⁰

Art. 130. § 3. (uchylony)

Art. 132. Praca w warsztatach szkolnych i praktyczna nauka zawodu jest obowiązkowa, jeżeli wynika z programu nauczania. Praktyczna nauka zawodu może być połączona z odpłatną pracą produkcyjną, jeżeli jest to zgodne z tym programem.

Art. 138. § 1. Nagrodami są:⁴¹

12) (uchylony);

16) (uchylony).

Art. 139. § 1. Nagrody wymienione w art. 138 § 1 pkt 7 lub 8 można przyznać skazanemu, którego postawa w czasie odbywania kary uzasadnia przypuszczenie, że w czasie pobytu poza zakładem karnym będzie przestrzegał porządku prawnego.⁴²

ciągu 2-3 lat (oraz ewentualnych gangów, które by wzorem zachodu mogły powstać w jednostkach penitencjarnych).

38 Art. 221 § 2a - brak tego zapisu powodował kuriozalne sytuacje, że osoby wykazujące się inicjatywą i m. in. płacące podatki - w dokumentacji zakładów karnych traktowane były jako niepracujące, przez to ich opinie były niekorzystne.

39 Art. 125 § 1 - jako de facto omijanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego przyznawania w pełnej wysokości pensji za wykonaną pracę osób pozbawionych wolności

40 Art. 126 § 1, 2 pkt 1, § 11, Art. 126a - powodują zmniejszenie pracy przez działy finansowe jednostek penitencjarnych, a osadzonym jako osobom dorosłym daje się pełnię prawa do dysponowania swoimi zasobami finansowymi. Ponadto gromadzenie środków przez skazanych na wieloletnie kary powoduje tylko dewaluację pieniądza, bo oczywistym jest spadek jego wartości nabywczej w przeciągu 10 - 15 lat. Konsekwencją tego jest też powstanie artykułu 126a.

41 Art. 138 § 1 - zmiany są m. in. konsekwencją zmiany artykułu 105b.

§ 3. (uchylony).

§ 4. (uchylony).

Art. 140. § 4. Czas przebywania skazanego poza zakładem karnym, na podstawie zezwoleń, o których mowa w § 1, odlicza się od okresu odbywania kary, chyba że sędzia penitencjarny zarządzi inaczej w wypadku, gdy skazany w tym czasie nadużył zaufania.⁴³

Art. 141. § 1. W wypadkach szczególnie uzasadnionych warunkami rodzinnymi lub osobistymi skazanego nagrody wymienione w art. 138 § 1 pkt 1-5, 7-8, 10-16 mogą być stosowane jako ulgi.

Art. 141a. § 6.⁴⁴ Jeżeli do wniosku wymienionego w § 1 zostanie załączone oklauzulowane pismo z Organów Ścigania, w szczególności z Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Straży Granicznej, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego Dyrektor jednostki penitencjarnej ma obowiązek udzielić takiej przepustki – na okres i na zasadach wymienionych w tym piśmie.

Art. 143. § 1. 2) (uchylony);

3) pozbawienie korzystania z udziału w niektórych zajęciach kulturalno-oświatowych lub sportowych, z wyjątkiem korzystania z książek i prasy, na okres do 1 miesiąca;

4) (uchylony);

5) (uchylony);

6) udzielanie widzeń w sposób uniemożliwiający bezpośredni kontakt z osobą odwiedzającą, na okres do 1 miesiąca;

7) obniżenie przypadającej skazanemu części wynagrodzenia za pracę, nie więcej niż o 25%, na okres do 1 miesiąca;

7a) (uchylony);

§ 2. Kary dyscyplinarnej wymienionej w § 1 pkt 8 nie stosuje się wobec kobiet ciężarnych, karmiących lub sprawujących opiekę nad własnymi dziećmi w domach matki i dziecka.⁴⁵

Art. 145. § 2a. Na wniosek obwinionego uczestnikiem postępowania może być osoba wymieniona w art. 8§ 3, którą należy o tym przedzielić minimum 7 dni przed terminem planowanego wymierzenia kary, informując o powodzie wymierzenia kary oraz o zabezpieczonych dowodach, jeżeli takowe istnieją. Powiadomienie to może być wykonane

42 Art. 139 - zmiany są m. in. konsekwencją zmiany artykułów 89 – 92.

43 Art. 140 § 4 - zmiana z powodu zapisu urągającemu logice, bo wynikało z niego, że tylko jeśli skazany złamałby prawo, to czas przebywania przez niego poza zakładem karnym zostały odliczony od jego wyroku, jeśli by nie złamał – to nie zostałyby odliczony.

44 Art. 141a § 6 - w obecnym stanie prawnym Służby (w tym Specjalne) podległe MSWIA nie są w stanie realnie korzystać z pomocy osób skazanych – osadzonych w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej (JOSW), bo Dyrektorzy Aresztów Śledczych i Zakładów Karnych mogą dowolnie „torpedować” ich działania, wynika to z tego, że obecnie prawo nie przewiduje możliwości korzystania z pomocy wyżej wymienionych osób przy czynnościach operacyjnych. Ponadto w obliczy zagrożenia wynikającego z powodu m. in. trwającej w Ukrainie wojny, a także co równie istotne chęci zwiększenia skuteczności Służb w rekrutowaniu Tajnych Współpracowników oraz Osobowych Źródeł Informacji mogących rozbić zorganizowane i jakże hermetyczne grupy przestępcze – taki przepis w Kodeksie Karnym daje Służbom potężne i jakże przez nie żądane narzędzie, a obywatelom pewność zwiększenia ich bezpieczeństwa, przy pełnym wieloletnim i stałym nadzorze ze strony Państwa nad zwalnianymi w ten sposób z jednostek penitencjarnych osobami.

45 Art. 143 § 1 - zmiana katalogu kar eliminuje kary niehumanitarne - jak pozbawienie możliwości nabycia jedzenia, czy też wszelkie ograniczenia w kontakcie z rodziną - która to właśnie jest główną siłą w resocjalizacji skazanych.

za pośrednictwem elektronicznych środków komunikacji. Niestawienie się prawidłowo powiadomionej osoby wymienionej w art. 8 § 3 w wyznaczonym terminie nie wstrzymuje wymierzenia kary w tym terminie.

§ 2b. Każde wymierzenie kary jest rejestrowane urządzeniem rejestrującym obraz i dźwięk, a nagranie z niego jest przechowywane przez minimum 21 dni.

§ 2c. W przypadku wymierzenia kary z art. 143 § 1 pkt 8 na wniosek obwinionego powiadamia się niezwłocznie wskazaną przez niego osobę o wymierzeniu mu tej kary i o czasie jej trwania.⁴⁶

Art. 146. § 2. Ponowne wymierzenie kary dyscyplinarnej nie może nastąpić w taki sposób, aby była ona bezpośrednio ani pośrednio przedłużeniem odbywania takiej samej kary, chyba że łączny okres trwania wymierzonych kar nie przekracza przewidzianej granicy czasu trwania tej kary.

Art. 165. § 2. Skazanemu zezwala się na opuszczenie zakładu karnego, łącznie na czas do 14 dni, zwłaszcza w celu podejmowania starań o uzyskanie po zwolnieniu odpowiednich możliwości zamieszkania i pracy.

Art. 166. § 3. Skazanemu zwalnianemu z zakładu karnego, który nie dysponuje wystarczającymi środkami własnymi i nie ma zapewnionych na wolności dostatecznych środków utrzymania, dyrektor zakładu karnego może udzielić pomocy pieniężnej w chwili zwolnienia w wysokości do 2/3 minimalnego wynagrodzenia za pracę lub jej odpowiedni ekwiwalent; środki własne skazanego stanowią środki będące w depozycie oraz przekazane w trybie art. 126 § 1, chyba że ten skazany podpisał oświadczenie wynikające z art. 126 § 1.

Art. 173a. § 2. Weryfikacja badań, o których mowa w § 1, dokonanych przy użyciu metod niewymagających badania laboratoryjnego, odbywa się za pomocą badań laboratoryjnych.

Art. 217a. § 2. (uchylony).⁴⁷

Art. 217c. § 1a. Tymczasowo aresztowany może korzystać codziennie, kilkakrotnie w ciągu dnia, w godzinach ustalonych w porządku wewnętrznym obowiązującym w areszcie śledczym, z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z obrońcą, pełnomocnikiem będącym adwokatem lub radcą prawnym oraz przedstawicielem niebędącym adwokatem ani radcą prawnym, który został zaaprobowany przez Przewodniczącego Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka do reprezentowania tymczasowo aresztowanego przed tym Trybunałem, z zastrzeżeniem § 2 i 3. W szczególnie uzasadnionych wypadkach, jeżeli wyznaczone terminy czynności procesowych wskazują na konieczność niezwłocznego skorzystania z samoinkasującego aparatu telefonicznego, dyrektor aresztu śledczego udziela zgody na kontakt poza godzinami ustalonymi w porządku wewnętrznym obowiązującym w areszcie śledczym.

§ 1b. Warunkiem skorzystania przez tymczasowo aresztowanego z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z osobą, o której mowa w § 1a, jest wpisanie jej numerów telefonów pod którymi można nawiązać z nią kontakt, w rejestrze prowadzonym przez Ministra Sprawiedliwości i dostępnym publicznie na stronie

⁴⁶ Art. 145 § 2a – 2c - dodanie tych artykułów gwarantuje iż karanie skazanego będzie przebiegało w pełni zgodnie z zasadami prawa oraz z poszanowaniem godności osoby obwinionej

⁴⁷ Art. 217a § 1 – szersze uzasadnienie zmian zostało szczegółowo opisane na końcu niniejszego Społecznego Projektu nowelizacji Kodeksu Karnego Wykonawczego, a treść samych artykułów jest jasna i przejrzysta, co powoduje realne usprawnienie działania polskiego systemu penitencjarnego.

internetowej Ministra. Wpisanie to następuje na wniosek osoby, o której mowa w § 1a. lub wskazanie tego numeru telefonu w zarządzeniu, o którym mowa w § 2 lub 3.⁴⁸

§ 1c. Tymczasowo aresztowany w szczególnie uzasadnionych wypadkach, zwłaszcza gdy bezpośredni kontakt jest niemożliwy lub szczególnie utrudniony, lub gdy wynika to z nagłej sytuacji życiowej, może korzystać, w godzinach ustalonych w porządku wewnętrznym obowiązującym w areszcie śledczym, z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z inną osobą niż wymieniona w § 1a. Przeprowadzenie rozmowy wymaga zgody organu, do którego

dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, wydanej w formie zarządzenia, o którym mowa w § 2 lub 3, chyba że organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, zarządzi inaczej; w takim wypadku zarządzenie obowiązuje do chwili zmiany organu, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje; organ do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje wydaje zarządzenie o odmowie wyrażenia zgody na korzystanie przez tymczasowo aresztowanego z samoinkasującego aparatu telefonicznego albo o jej cofnięciu, jeżeli nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w zdaniu pierwszym albo w wypadku, o którym mowa w § 2.

§ 3a. Zarządzenie o zgodzie na korzystanie z samoinkasującego aparatu telefonicznego do kontaktu z osobą, o której mowa w § 1a oraz § 1 c, uprawnia do wielokrotnego kontaktu w ramach przewidzianych w tym przepisie i obowiązuje do chwili zakończenia wykonywania tymczasowego aresztowania, bez względu na zmianę organu, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje. W wypadku, o którym mowa w § 2, organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, wydaje zarządzenie o cofnięciu zgody na korzystanie z samoinkasującego aparatu telefonicznego.

§ 5. (uchylony).

§ 6. (uchylony).⁴⁹

Art. 220. Ze środków pieniężnych otrzymywanych przez tymczasowo aresztowanego nie podlega egzekucji kwota do wysokości jednej czwartej minimalnego wynagrodzenia za pracę, niezbędna na pokrycie kosztów przejazdu z aresztu śledczego do miejsca zamieszkania i na utrzymanie w ciągu najbliższych dni po zwolnieniu. Przepis art. 126 stosuje się odpowiednio.

§ 2. 2) (uchylony);

3) (uchylony);

7) (uchylony).⁵⁰

Art. 222a. § 5. Przepisy art. 145 § 2a, 2b, 2c stosuje się odpowiednio.

Art. 223h. § 12. Kontrola osobista może być przeprowadzona tylko w wypadku określonym w art. 223 g § 5.⁵¹

48 Art. 217c § 1b - wprowadzenie centralnego rejestru na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości wyeliminuje patologię, która zrodziła się po 17.09.2022 roku, gdy dyrekcje ZK odmawiały kontaktu, a wręcz karały za taki kontakt skazanych z nich pełnomocnikami, gdyż dyrektorzy uznawali, że po transporcie do ich jednostki „zerują” się pełnomocnictwa

49 Art. 217C § 1a, § 2 - wprowadzają normalizację w kontaktach z pełnomocnikami i pozwalają wyeliminować ryzyko skutecznych skarg do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z powodu ograniczenia, a wręcz uniemożliwienia kontaktu z pełnomocnikiem, a tym samym prawa do obrony swoich racji. Przywracana jest też konstytucyjność tego przepisu.

50 Art. 222 § 2 - zmiana katalogu kar eliminuje kary niehumanitarne - jak pozbawienie możliwości nabycia jedzenia, czy też wszelkie ograniczenia w kontakcie z rodziną - która to właśnie jest główną siłą w resocjalizacji skazanych.

Art. 242. § 8. Przez pojęcie zatrzymania korespondencji rozumie się nieprzekazanie jej adresatowi i dołączenie do organu, który zarządził zatrzymanie tej korespondencji.⁵²

§ 16. 4) Dokumenty, środki pieniężne, przedmioty wartościowe i inne przedmioty, których skazany lub tymczasowo aresztowany nie może posiadać w zakładzie karnym lub areszcie śledczym poza depozytem;⁵³

Art. 247. § 1. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, porządek wewnętrzny zakładów karnych i aresztów śledczych, regulamin organizacyjno-porządkowy wykonywania kary pozbawienia wolności i regulamin organizacyjno-porządkowy wykonywania tymczasowego aresztowania, określające w szczególności:

Art. 253. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2026 r.

Wnoszę o dodanie do Ustawy **Kodeks karny** następującego zapisu:

Art. 77. § 1a.⁵⁴ W przypadku złożenia do Sądu wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie, do którego zostanie dołączone w terminie 14 dni okluzulowane pismo z Organów Ścigania, w szczególności z Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Straży Granicznej, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego informujące Sąd, że działania podejmowane przez skazanego z daną Służbą mają znaczący wpływ na zwiększenie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej lub wykrywanie czynów kryminalnych, w tym korupcji – w szczególności dotyczącej funkcjonariuszy Służby Więziennej i jego zwolnienie z pozostałej reszty kary zintensyfikuje te działania, to Sąd ma obowiązek uwzględnić taki wniosek, przy jednoczesnym przyznaniu maksymalnego okresu próby wynikającego z treści art. 80 oraz kuratora zawodowego. Wniosek taki może być złożony przez skazanego w każdym czasie i nie przysługuje od niego sprzeciw prokuratora. Przepisu art. 77. § 1 nie stosuje się.

Wnoszę o zmianę w Ustawie o **Służbie Więziennej** następującego zapisu:

Art. 19. § 6. 1) (uchylony)⁵⁵;

Uzasadnienie

51 Art. 223h § 12 - dodanie tego zapisu gwarantuje nienadużywanie tak mocno ingerującej czynności w godność osadzonego.

52 Art. 242 § 8 KKW - zmiany w brzmieniu definicji z powodu zmian artykułów w części głównej kodeksu.

53 Art. 242 § 16 pkt. 4 KKW - zmiany w brzmieniu definicji z powodu zmian artykułów w części głównej kodeksu.

54 Art. 77 § 1a KK - w obecnym stanie prawnym Służby (w tym Specjalne) podległe MSWIA nie są w stanie realnie korzystać z pomocy osób skazanych – osadzonych w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej (JOSW), bo Dyrektorzy Aresztów Śledczych i Zakładów Karnych mogą dowolnie „torpedować” ich działania, wynika to z tego, że obecnie prawo nie przewiduje możliwości korzystania z pomocy wyżej wymienionych osób przy czynnościach operacyjnych. Ponadto w obliczu zagrożenia wynikającego z powodu m. in. trwającej w Ukrainie wojny, a także co równie istotne chęci zwiększenia skuteczności Służb w rekrutowaniu Tajnych Współpracowników oraz Osobowych Źródeł Informacji mogących rozbić zorganizowane i jakże hermetyczne grupy przestępcze – taki przepis w Kodeksie Karnym daje Służbom potężne i jakże przez nie żądane narzędzie, a obywatelom pewność zwiększenia ich bezpieczeństwa, przy pełnym wieloletnim i stałym nadzorze ze strony Państwa nad zwalnianymi w ten sposób z jednostek penitencjarnych osobami.

55 Art. 19. § 6. 1) Przepis ten powoduje stosowanie niczym nie uzasadnionych środków przymusu bezpośredniego przez Służbę Więzienną – np. skuwanie w trakcie realizacji połączenia do pełnomocnika (gdy dość często dzieje się to w zamkniętym, monitorowanym pomieszczeniu, gdzie jest tylko sam osadzony), czy na Skype albo BIP - powoduje to trwałe uszkodzenia skóry m.in na nadgarstkach osób osadzonych (dowód to potwierdzający znajduje się między innymi na załączonych zdjęciach obrażeń). Należy tu dodać, że w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka stosowanie nadmiarowych środków przymusu bezpośredniego (np. kajdanek) i powodowanie tym uszkodzenia ciała są uznawane za nieludzkie traktowanie na granicy tortury i są sprzeczne z Konwencją (vide wyrok z 17.04.2012 w sprawie ETPC 20071/07 Mirosław Piechowicz vs Poland).

Niniejsza propozycja kompleksowej zmiany Kodeksu Karnego, Karnego Wykonawczego oraz Ustawy o Służbie Więziennej ma na celu nie tylko poprawienie jakości wykonywania kary pozbawienia wolności, ale i dostosowanie przepisów do tych obowiązujących w większości państw o ugruntowanej demokracji.

Zmiana ta powoduje też dostosowanie zapisów kodeksu do Konstytucji, gdyż jak wielu komentatorów Kodeksu Karnego Wykonawczego (np. prof. Lelental) podnosiło, że m.in. obligatoryjna zgoda na kontrolę korespondencji, rozmów, widzeń itd. osób pozbawionych wolności jest „na granicy niekonstytucyjności” - nowe brzmienie zapisów w tym względzie zrównuje prawa osób osadzonych z prawami reszty obywateli, bez uszczerbku dla bezpieczeństwa jednostek, gdyż obecna kontrola jest iluzoryczna, a osoby skazane bez trudu ją omijają.

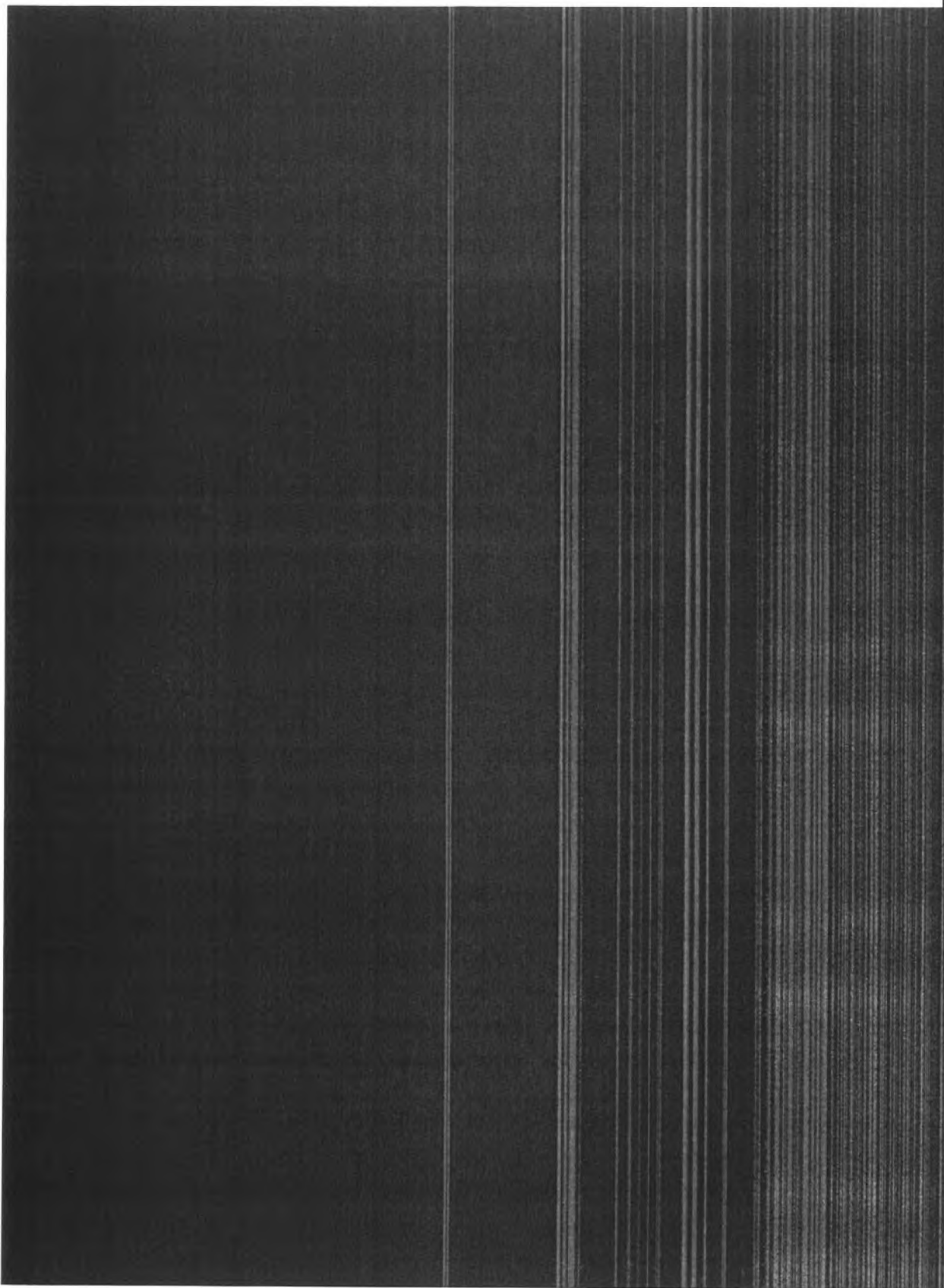
Ponadto zmniejszy to znacząco ilość pracy m. in. Wychowawców, którzy będą mogli zająć się pracą resocjalizacyjną z więźniami.

Niniejsza propozycja kompleksowej nowelizacji Kodeksu Karnego Wykonawczego, oraz niektórych zapisów Kodeksu Karnego i Ustawy o Służbie Więziennej jest pracą grupową pod przewodnictwem dwójki lobbystów zawodowych - Katarzyny Ewy Wierzbickiej (MSWiA 00530) i Piotra M. Wierzbickiego (MSWiA 00539), którzy mają wieloletnie doświadczenie praktyczne w kwestii stosowania zapisów Kodeksu Karnego Wykonawczego.

Liczymy, że znajdzie ona Państwa poparcie i wspólnie dokonamy zmiany, która zaowocuje ostatecznie podniesieniem skuteczności resocjalizacji w naszym kraju do poziomu z krajów skandynawskich.

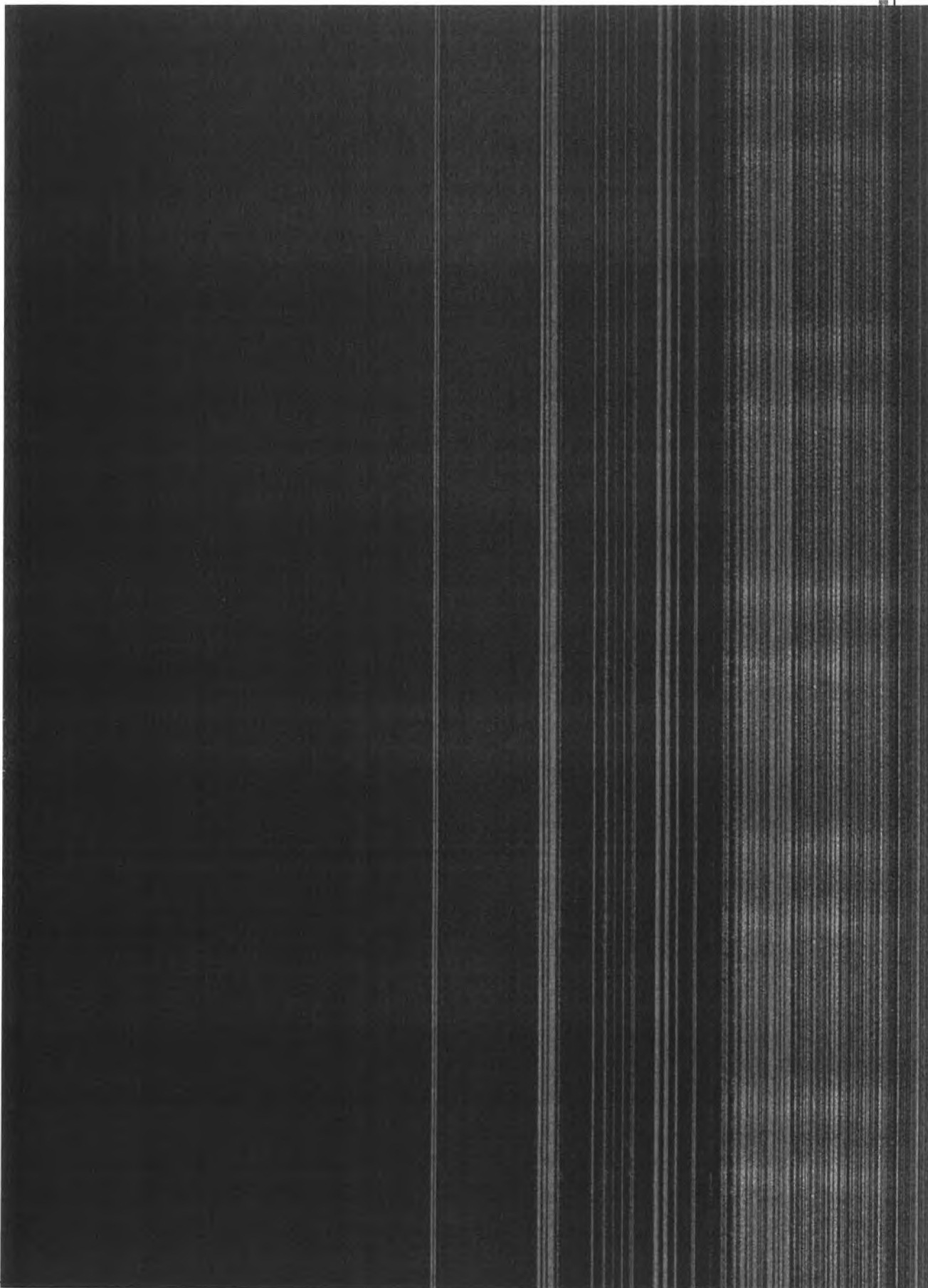
Dodatkowe informacje na temat tego projektu są dostępne na stronie:
www.otwartalegislacja.pl

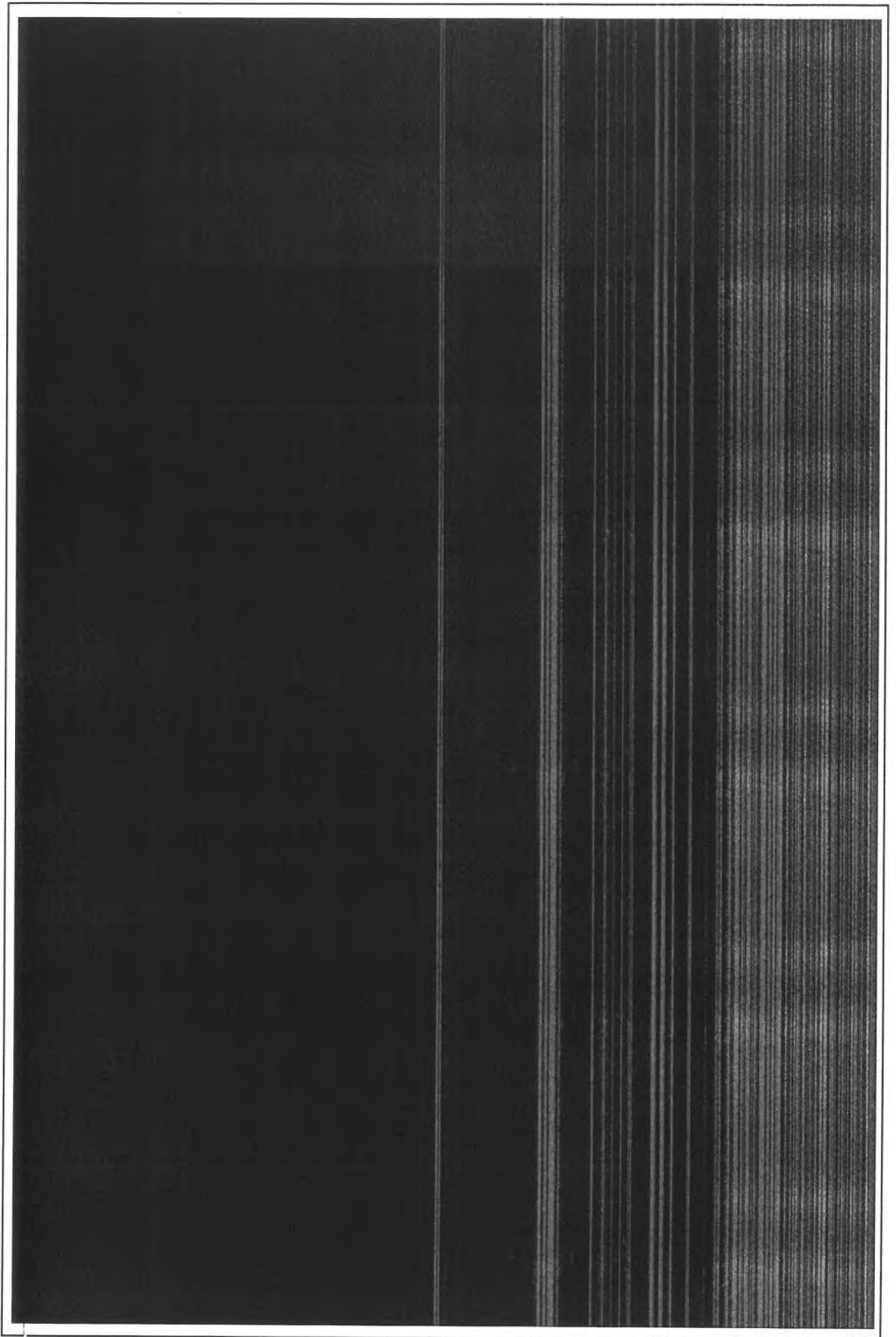
**Dokumentacja fotograficzna do uzasadnienia zmiany artykułu 19.
§ 6. 1) Ustawy o Służby Więziennej:**

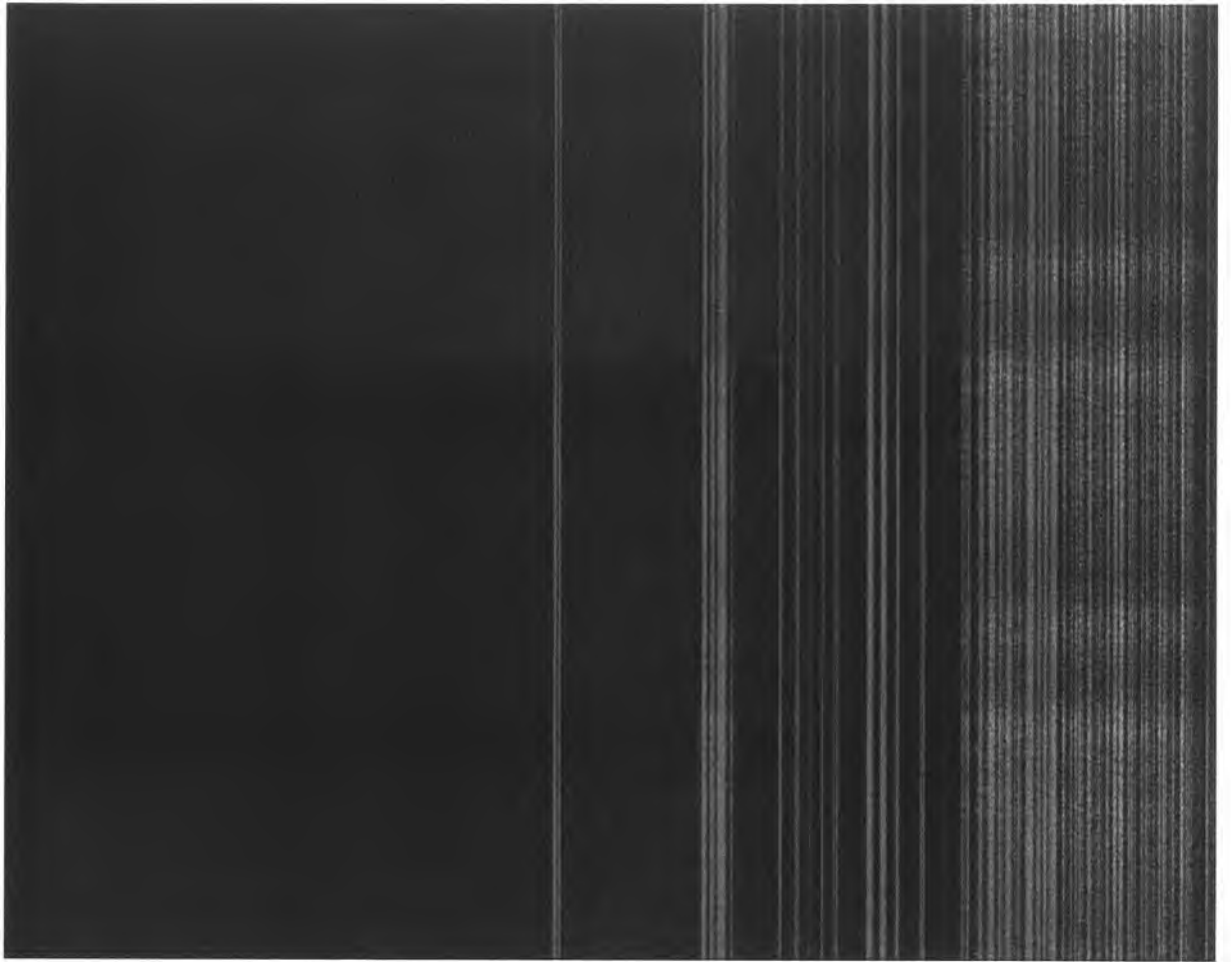

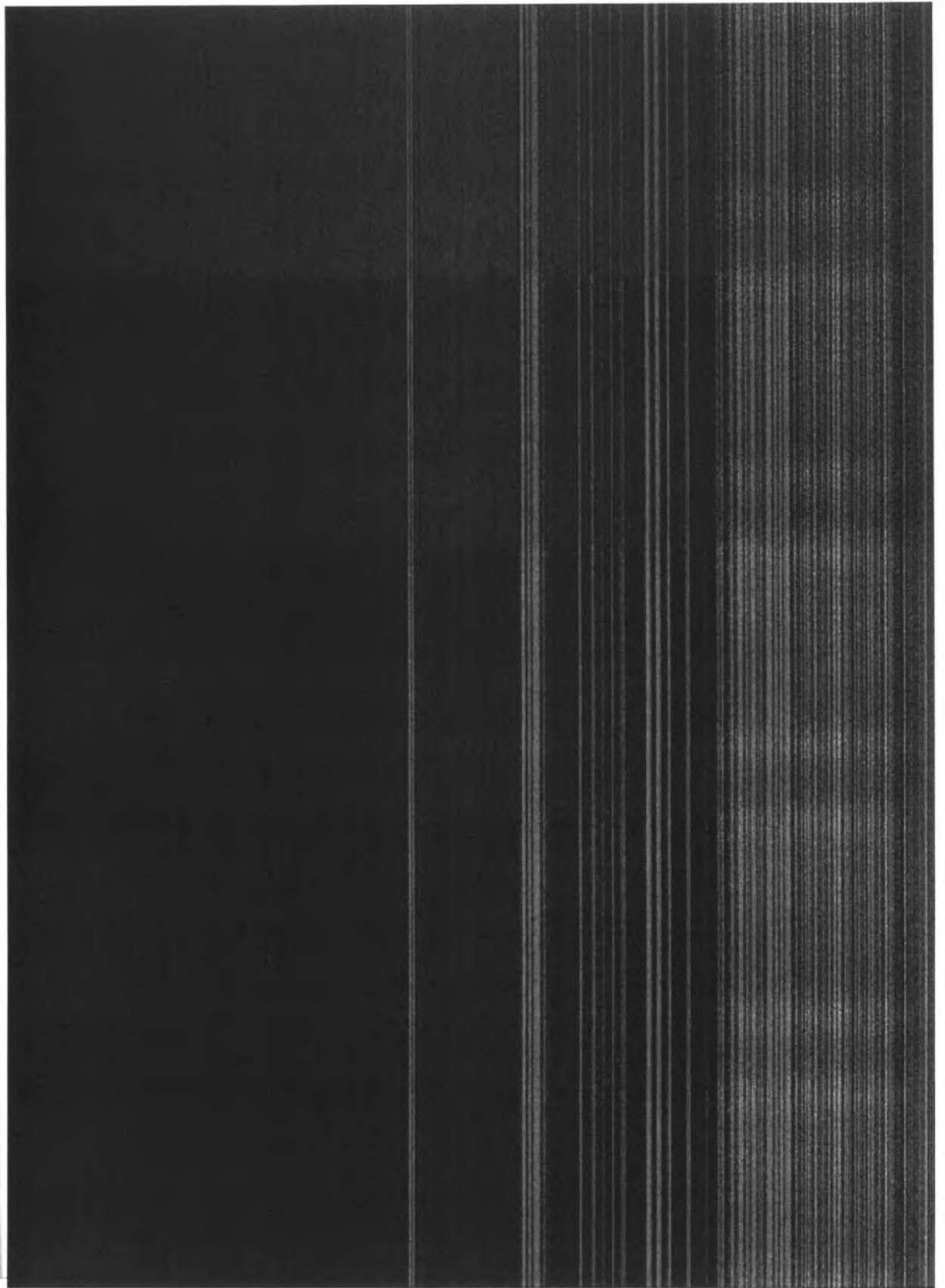
Dokumentacja do uzasadnienia zmiany artykułu 8.§4 Ustawy

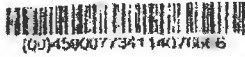
Kodeks Karny Wykonawczy:

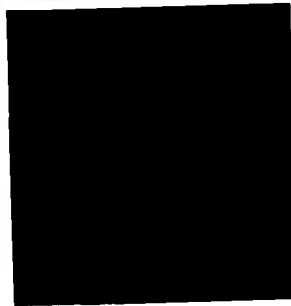

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
Departament Wykonania Orzeczeń i Probacji
Al. Ujazdowskie 11
00-950 WARSZAWA, Skr. Pocz. 33
Centrala tel. 52 12 888

Warszawa, dnia 12.08. 2014 r.

DWOiP I 052- 948/14/4

Pan

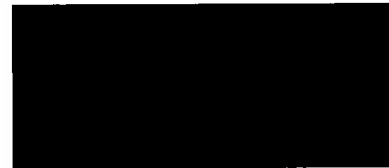

W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 10 lipca 2014 roku, data wpływu do Departamentu Wykonania Orzeczeń i Probacji 4 sierpnia 2014 roku, uprzejmie informuję, że tutejszy Departament podziela pogląd wyrażony między innymi w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 20 kwietnia 2011 roku, w sprawie III Kow 1310/10, z którego wynika, że skazanemu przysługuje prawo do korzystania z dokumentacji procesowej zapisanej także na nośnikach cyfrowych. Stanowisko to jest konsekwencją wykładni art. 110a § 1 kk i art. 115 § 14 kk.

Centralny Zarząd Służby Więziennej
BIURO PRAWNE
Zespół do spraw Skarg
Osób Pozbawionych Wolności
ul. Rakowiecka 37a, 02-521 Warszawa
BPR(s)-0511/299/14/P-2

Warszawa, dnia 08 października 2014r.

Pan

W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 21.09.2014r. przesłane do Centralnego Zarządu Służby Więziennej (data wpływu: 1.10.2014r.), informuję, iż w zakresie posiadania przez osoby osadzone w celi mieszkalnej dokumentów związanych z postępowaniem procesowym w formie nośników elektronicznych (pendrive, płyta CD) Centralny Zarząd Służby Więziennej podziela stanowiska: Rzecznika Praw Obywatelskich, Sądu Okręgowego w Siedlcach oraz Departamentu Wykonania Orzeczeń i Probacji w Ministerstwie Sprawiedliwości (załączone do pisma).

WYKONANO
ZADANIE
Czas: 10:00
Data: 11.10.2014
Centralny Zarząd Służby Więziennej
10/10/2014

Wyk. w 2 egz.

1) adresat
2) a.s.
6F

Sygn. akt III Kow 1310/10

ODPIS

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2011 roku

Sąd Okręgowy w Siedlcach w III Wydziale Penitencjarnym i Nadzoru nad Wykonaniem Orzeczeń Karnych w składzie:

Przewodniczący SSO [REDAKTOWANE]
Protokolant st. sekr. sąd. [REDAKTOWANE]

przy udziale Prokuratora [REDAKTOWANE]
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w Siedlcach
w sprawie [REDAKTOWANE]

skargi wniesionej przez skazanego na decyzję Dyrektora Zakładu
Karnego w Siedlcach z dnia 27.08.2010 roku
w przedmiocie udzielenia zezwolenia na udostępnienie dokumentów
procesowych zgromadzonych na komputerze
na podstawie art. 7 § 5 kkw

postanawia

1. uchylić zaskarżoną decyzję;
2. na zasadzie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw zwolnić
skazanego od wydatków postępowania i określić, że ponosi je
Skarżony Państwa.

Uzasadnienie

Dyrektor Zakładu Karnego w Siedlcach decyzją z dnia 27 sierpnia 2010r. nie uwzględnił wniosku skazanego [REDAKTOWANE] o umożliwienie mu dalszego korzystania z dokumentacji procesowej dotyczącej prowadzonych przez niego spraw cywilnych, znajdującej się na nośnikach elektronicznych w jego komputerze, a zezwolił jedynie na dodatkowe umożliwienie skazanemu korzystania z komputera w dniach 30 i 31 sierpnia 2010 roku w godzinach od 8 do 12.

Na powyższą decyzję złożył skargę skazany [REDAKTOWANE] kwestionując zasadność tego rodzaju rozstrzygnięcia i podnosząc, iż umożliwienie mu nieograniczonego korzystania z dokumentacji procesowej jest zasadne w świetle przepisów kkw oraz wynika z potrzeby sporządzenia pism procesowych do postępowań cywilnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga skazanego jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 110 a § 1 kk skazany ma prawo posiadać w celi dokumenty związane z postępowaniem, którego jest uczestnikiem. Przepis nie określa w jakiej postaci owe dokumenty mają występować. Skoro w przeszłości doszło do sytuacji, w której cała dokumentacja procesowa spraw prowadzonych przez skazanego została zdigitalizowana - co najtaniej za milczącą aprobatą administracji innych zakładów karnych - to z tego faktu nie można wysnuwać niekorzystnych dla skazanego wniosków i pozbawiać go prawa do posiadania tejże dokumentacji procesowej, które to prawo zapewnia mu

wyżej wskazany przepis. Kwestia tylko i wyłącznie techniczna jest to w jaki sposób administracja zakładu karnego zapewni skazanemu możliwość dostępu do dokumentacji procesowej. Nadto należy zauważyć, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do reglamentowania przez administrację zakładu karnego czasu przez jaki skazany może korzystać z jego dokumentacji procesowej. Jedyłą granicą jest termin, jaki Sąd określił do sporządzenia przez skazanego ewentualnego pisma procesowego, co nie oznacza jednak, iż skazany nie musi mieć dostępu do dokumentacji procesowej w każdym innym wskazanym przez niego czasie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy postanowił jak na wstępie.

Sędzia

Zarządzenie

Odpis postanowienia doręczyć:

- Dyrektorowi Zakładu Karnego w Siedlcach

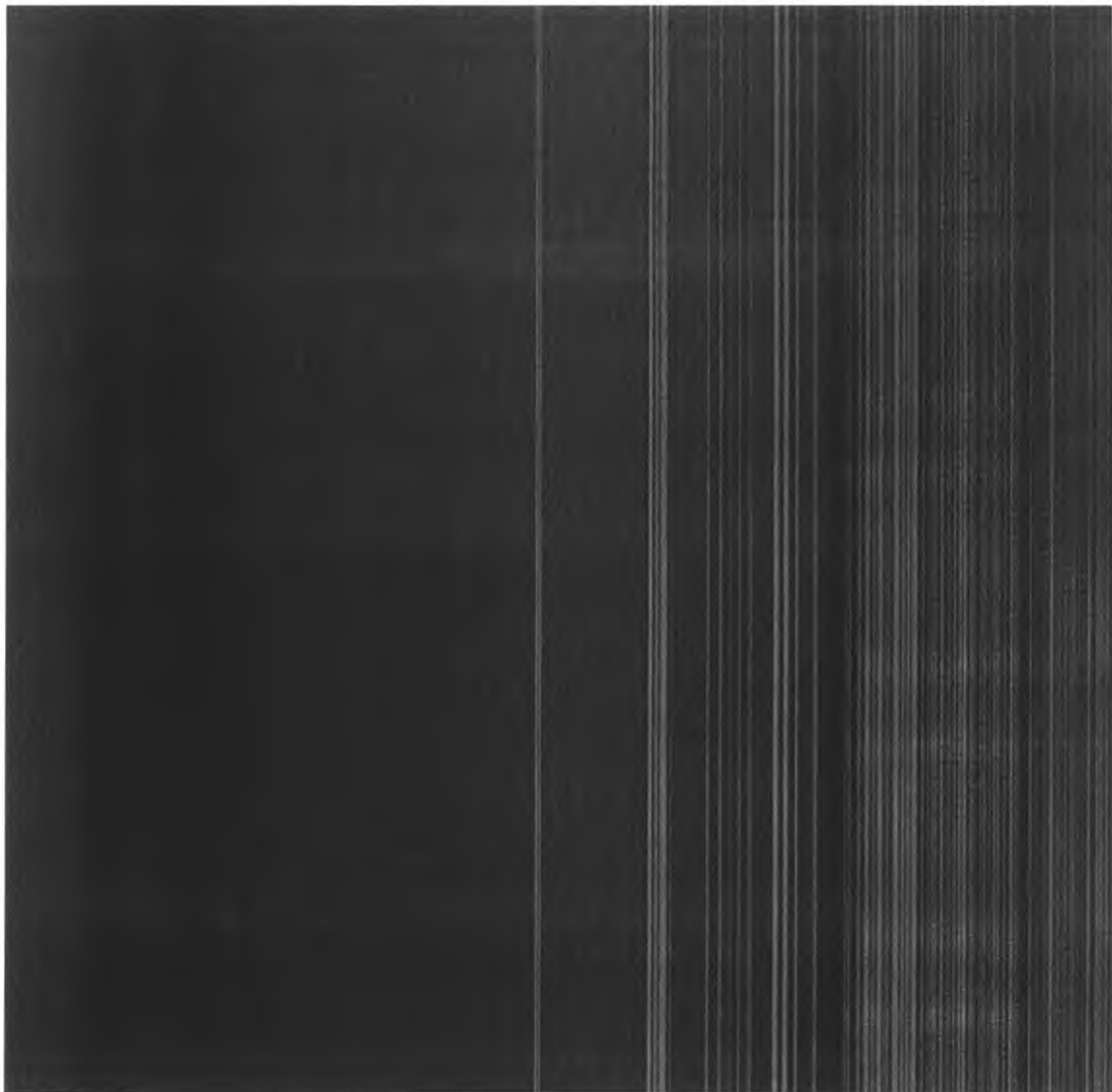
Sędzia

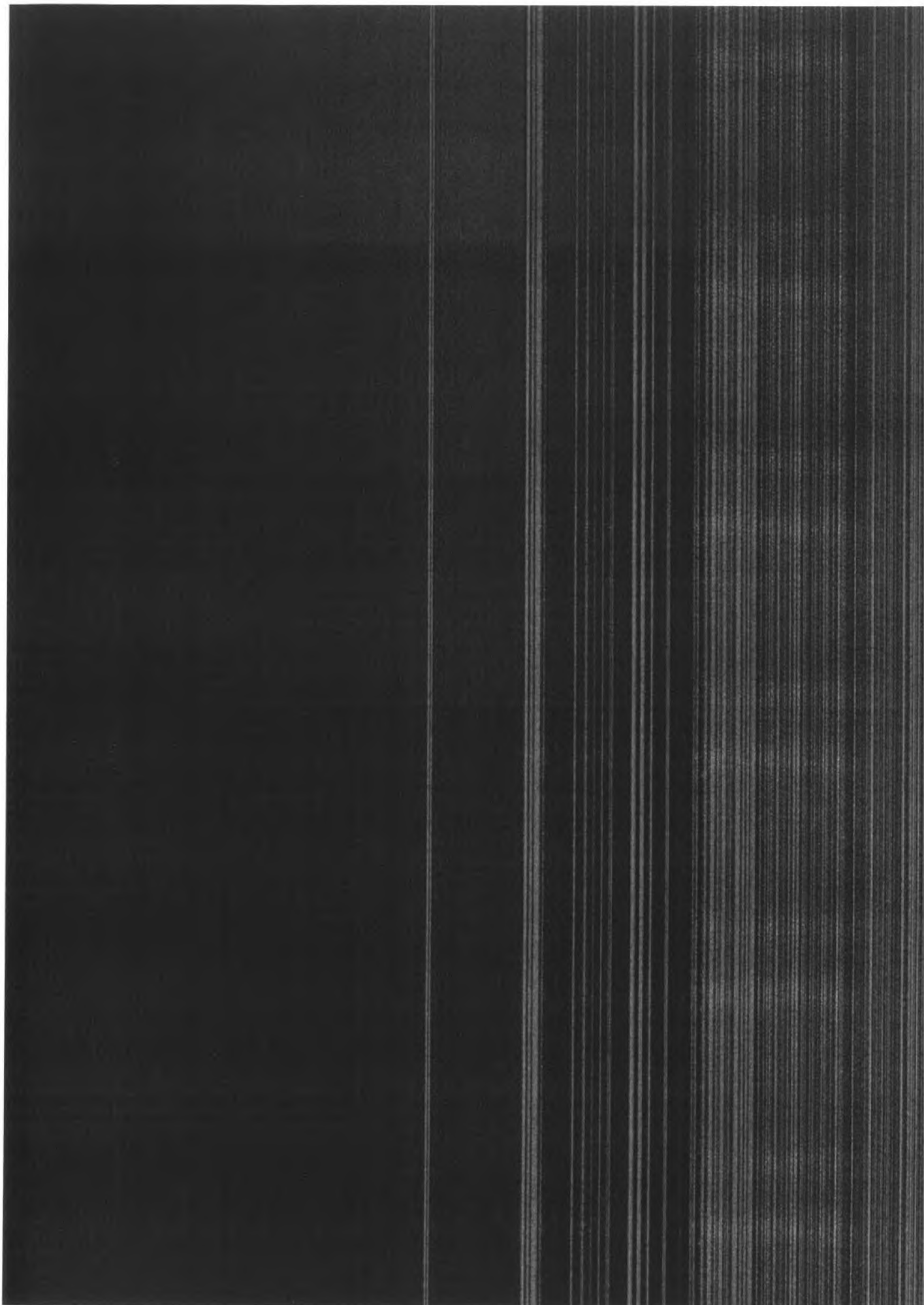
Za zgodność

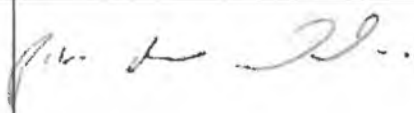
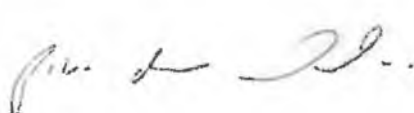
sekretarza Sądowy

W dniu 15.12.23r. z Oddziału Zewnętrznego w Stargardzie przetransportowano do Zakładu Karnego w Czarnem osadzonego IDO 1255643. Aktualnie zachowanie osadzonego nie budziło większych zastrzeżeń, poza roszczeniami osadzonego które dotyczą czynności związanych z zaleceniami penitencjarnymi tj. zakładaniem kajdanek na ręce trzymane z tyłu. Osadzony posiadał kartę zaleceń penitencjarnych sporządzoną w dniu 15.12.23r. w OZ Stargard i na jej podstawie dowódca zmiany Zakładu Karnego w Czarnem po przybyciu osadzonego do jednostki zaktualizował ją pod specyfikę jednostki.

Powodem przetransportowania osadzonego do tutejszej jednostki było powzięcie informacji przez wychowawcę działu penitencjarnego Oddziału Zewnętrznego w Stargardzie, dotyczących głośnego komentowania przez osadzonego zmian ustroju politycznego, wyrażania swojego zadowolenia odnośnie nowego Ministra Sprawiedliwości oraz negatywnego nastawiania innych skazanych wobec osadzonych deklarujących przynależność do podkultury przestępczej (notatka wychowawcy w systemie CBDO/PW w czynnościach profilaktycznych).

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Oświadczenie o wpisie do rejestru podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingową	
2	Oświadczenie wskazujące podmioty, na rzecz których wykonywana jest zawodowa działalność lobbingowa	
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia <p style="text-align: center;">(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Piotr Marcin Wierzbicki	17.12.2025	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia <p style="text-align: right;">(podpis)</p> <p style="text-align: right;"></p>		

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
- ** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz.1080), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Warszawa, 17.12.2025

OŚWIADCZENIE

Oświadczam, że zawodową działalność lobbingową, wykonuję na rzecz następującego podmiotu:

Pika Polska Sp. z o. o. (KRS: 0000636571)

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

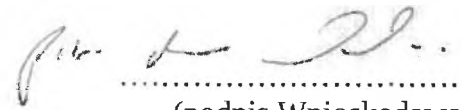

.....
(podpis Wnioskodawcy)

Warszawa, 17.12.2025

OŚWIADCZENIE

Oświadczam, że podmiot, który reprezentuję – Hack&Phack Defence LTD Piotr Marcin Wierzbicki – wpisany jest do rejestru podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingową (prowadzonego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji) pod numerem 00539.

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

.....
(podpis Wnioskodawcy)